

Ekonomik Güvenlik ve Toplumsal Güvenlik Bağlamında Uluslararası Göçün Güvenleştirilmesi: Fransa “Ulusal Cephe” Partisi Örneği¹

Bülent ŞENER (<https://orcid.org/0000-0003-1223-4106>), Karadeniz Technical University, Türkiye; bulentsener@ktu.edu.tr

Şeyma UZUN (<https://orcid.org/0000-0003-0856-310X>), Karadeniz Technical University, Türkiye; syma.uzn61@gmail.com

Securitisation of International Migration in the Context of Economic and Societal Security: The Case of the “Front National” Party of France²

Abstract

The phenomenon of international migration, which was encouraged by many European countries in the past to meet their workforce needs, as of the end of the 1990s, has been increasingly considered as an international security problem posing a threat to the national, societal and economic security of both the international system and developed and developing countries, and has become a subject securitized by far-right parties. Especially after the September 11, 2001 terrorist attack, the immigration and anti-immigrant sentiments and actions were concentrated in the Western world in general, and Europe in particular, reaching a pinnacle during the Arab Spring. Far-right parties have risen in response to migration and anti-immigration discourses, securitizing international migration by claiming that immigrants disrupt European society’s homogeneity, and increase integration problems, unemployment, and crime rates. In this study, in which the securitization of international migration on a socio-economic and political basis within the framework of far-right parties in Europe is examined through the example of the Front National Party in France, it is concluded that immigration will continue to be securitized in Western European countries where the far-right is on the rise.

Keywords : International Migration, Securitization Theory, Far Right, Front National Party, Economic and Societal Security.

JEL Classification Codes: H8, I3, Z0, Z18, Z19.

Öz

Geçmişte pek çok Avrupa ülkesi tarafından iş gücü ihtiyacını karşılamak amacıyla teşvik edilen uluslararası göç olgusu, 1990’lı yılların sonu itibarıyla, giderek hem uluslararası sistemin hem de gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerin ulusal, toplumsal ve ekonomik güvenliğine tehdit oluşturan bir uluslararası güvenlik sorunu olarak ele alınmaya başlanmış ve aşırı sağ partiler tarafından güvenleştirilen bir konu olmuştur. Özellikle 11 Eylül 2001 terör saldırı sonrasında genel olarak Batı dünyasında özel olarak da Avrupa’da yoğunlaşan göç ve göçmen karşıtı söylemler ve politikalar, Arap

¹ Bu makale, Şeyma Uzun tarafından 2021 yılında Karadeniz Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü’nde savunulan “Avrupa’da Aşırı Sağ Partiler Çerçevesinde Uluslararası Göçün Güvenleştirilmesi: Fransa ve Macaristan Örnekleri” adlı yüksek lisans tezinden üretilmiştir.

² This study was derived from the master’s thesis of Şeyma Uzun entitled “Securitisation of International Migration Within the Frame of Far-Right Parties in Europe: France and Hungary Examples” in Karadeniz Technical University, Institute of Social Sciences, 2021.

Baharı sürecinde zirve noktasına taşınmıştır. Göç ve göçmen karşıtlığı üzerinden yükselişe geçen aşırı sağ partiler, göçmenlerin Avrupa toplumunun homojen yapısını bozduğu, işsizliği ve suç oranlarını artırdığı şeklindeki söylemler vasıtasıyla uluslararası göçü ekonomik, toplumsal ve ulusal güvenlik bağlamında güvenikleştirmektedirler. Avrupa'daki aşırı sağ partiler çerçevesinde sosyoekonomik ve siyasal temelde uluslararası göçün güvenikleştirilmesinin Fransa'daki Ulusal Cephe Partisi örneği üzerinden incelendiği bu çalışmada, aşırı sağın yükselişte olduğu Batı Avrupa ülkelerinde göçün yakın gelecekte de güvenikleştirilmeye devam edeceği sonucuna ulaşılmıştır.

Anahtar Sözcükler : Uluslararası Göç, Güvenikleştirme Teorisi, Aşırı Sağ, Ulusal Cephe Partisi, Ekonomik ve Toplumsal Güvenlik.

1. Giriş

Soğuk Savaş'ın sona ermesiyle birlikte uluslararası sistemde yaşanan değişim ve dönüşüm güvenlik kavramının eleştirel ve alternatif güvenlik yaklaşımlarıyla birlikte Kopenhag Okulu'nun "*Güvenikleştirme Teorisi*"nin de katkısıyla genişletilmesine ve derinleştirilmesine yol açarken; güvenlik olgusunu da dar ve askeri güvenlikle sınırlı kalıptan çıkartarak, daha önceki dönemlerde devletlerin öncelikli ilgi alanlarına girmeyen "*alçak politika*" (low politics) alanındaki konuların da "*yüksek politika*" (high politics) alanındaki konular kadar önemli olmasını sağlayacak bir süreci başlatmıştır. Uluslararası göç olgusu da bu dönüşümün örneklerinden birisini teşkil etmesi açısından önem taşımaktadır. Önceleri siyasal alanının dışında olan uluslararası göç olgusu Soğuk Savaş sonrası karar alma süreçlerinde siyasal alanın içerisine dahil edilerek önce siyasallaştırılmış, ardından güvenikleştirilmiştir. Bu şekilde Soğuk Savaş sonrası uluslararası göç olgusu giderek hem uluslararası sistemin hem de gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerin ulusal, toplumsal ve ekonomik güvenliğine tehdit oluşturan hayati bir güvenlik sorunu olarak ele alınmaya başlanmıştır.

Soğuk Savaş sonrası dönemde uluslararası göç hareketleri eskiye kıyasla daha iyi imkânlarla ulaşılabilir arzusundan ziyade, zorunlu bir şekilde yasadışı göçmen, sığınmacı ya da mülteci akınları biçiminde Avrupa'ya yönelik olarak oluşum göstermektedir. Özellikle, 1990'lı yılların sonu itibarıyla Avrupa'ya yoğun bir şekilde düzensiz göç akışı gerçekleşmektedir. Başlangıçta pek çok Avrupa ülkesi tarafından işgücü ihtiyacını karşılamak amacıyla teşvik edilen uluslararası göç, zaman geçtikçe ülkelerin ulusal, toplumsal ve ekonomik güvenliğe karşı potansiyel bir tehdit olarak görülmeye başlanmıştır. Şöyle ki, İkinci Dünya Savaşı'nın yaralarını sarmak ve ekonomik kalkınmayı güçlendirmek amacıyla 1950'li ve 1960'lı yıllarda Fransa, Almanya ve Hollanda gibi Avrupa ülkeleri işgücü ihtiyacından hareketle uluslararası göçe izin veren, hatta teşvik eden politikalar izlemişlerdir. Bu dönemde, yasadışı göç sorununun daha kısıtlayıcı göç politikalarının oluşturulmasını önemli ölçüde haklı çıkardığı bugünkü durumun aksine, savaş sonrası göçmenlerin yasal statüsü bazı ülkelerde politik olarak daha az hassaslık içeriyordu. Bu durum, Avrupa ülkelerinin göçmenlerin durumunu düzenlemeye ve normalleştirmeye çalışmadığı anlamına gelmesinde de Avrupa'da göçmenlerin yasal statüleriyle ilgili tartışmalar 1980'lerden bu yana sahip olduğu önem ve çarpışmalara sahip değildi. 1970'lerde

uluslararası göç Avrupa'da giderek artan bir şekilde kamuyu ilgilendiren bir konu haline gelse de bu dönemde dahi göç politikası Avrupa entegrasyon sürecinde merkezi bir konu niteliği taşımamıştır. Ancak, 1980'lerin ortalarından itibaren bu durum değişmeye başlayarak, sığınmacılığı ekonomik göç için alternatif bir yol olarak sunmaya başlamasıyla uluslararası göç giderek daha fazla politize olmaya başlamış ve Soğuk Savaş sonrasında da Avrupa'da hükümetlerarası forumlarda önemli bir konu haline gelmiştir. Nihayet, 21. yüzyılın başında Avrupa Birliği'nin (AB) politikaları da uluslararası göç alanında bir dizi politika öncelikleri içermeye başlamıştır (Huysmans, 2006: 65-67). Bütün bu gelişmeler sonucunda Avrupa ülkeleri tarafından uygulanan politikalar, söz konusu uluslararası göç hareketlerini hem kara hem de deniz güzergâhları üzerinden engelleyecek şekilde oluşturulmaya başlanmıştır.

Diğer taraftan, uluslararası göç olgusu Avrupa'daki aşırı sağ partiler tarafından giderek güvenikleştirilerek, özellikle toplumsal ve ekonomik güvenliğin en önemli meselelerinden biri haline getirilmiştir. Aşırı sağ partiler zaman içerisinde uluslararası göçü yönelik olumsuz tutumlarını haklı göstermek amacıyla bir dizi ekonomik, sosyal, politik ve kültürel argümanlar inşa etmişlerdir. Bu argümanlar arasında en popüler olanları, göçmenlerin ücretler üzerinde aşağı yönlü bir baskı uygulayarak yerli nüfus arasında işsizliği artırdığı, göç edenlerin yüksek doğum oranlarına sahip olmalarının ise demografik yapıyı bozarak ulusal kimlik için potansiyel bir tehdit oluşturduğu şeklindedir. Özellikle, 11 Eylül 2001 terör saldırıları sonrasında aşırı sağ partiler tarafından yoğun bir şekilde güvenikleştirilmeye başlanan uluslararası göç olgusu, "*tehdit altındayız*" mesajı ile Avrupa ülkelerindeki güvensizliğin temel nedeni olarak alımlayıcı kitlelere sunulmuştur (Tekin-Oğuzlar, 2019: 1254; Akçapar-Köşer, 2012: 564-565). 11 Eylül saldırılarının yarattığı İslamofobi dalgasının ardından, Müslümanlar Batı medeniyetine yönelik en ciddi tehdidi oluşturan göçmen grup olarak görülmekte, en yabancı ve asimile edilmesi en zor olanı şeklinde alımlayıcı kitlelere sunulmaktadır. Bu durum, Batı dünyasında bir anlamda Samuel P. Huntington'un "Medeniyetler Çatışması" tezine de bir örnek oluşturmaktadır. Bu çerçevede, Avrupa'da göç ve göçmen karşıtlığı üzerinden seçmen desteği açısından yükselişe geçen aşırı sağ partiler, göçmenlerin Avrupa toplumunun homojen yapısını bozduğu, işsizliği ve suç oranlarını artırdığı şeklindeki yaygın olan söylemler vasıtasıyla uluslararası göçü toplumsal ve ekonomik güvenlik bağlamında güvenikleştirirken, söz konusu sorunlardan rahatsızlık duyan kitleleri de kendi bünyelerine katmayı başarmaktadırlar.

2010 yılında başlayan Arap Baharı'nın tetiklediği mülteci krizi sonrasında Avrupa ülkelerine yönelen göç dalgasıyla birlikte uluslararası göçün aşırı sağ partiler tarafından güvenikleştirilmesi zirve noktasına ulaşmıştır. Mülteci kriziyle birlikte 2015 yılı içerisinde göçmenlerin en çok sığınma başvurusunda buldukları ülkeler sırasıyla Almanya, Macaristan, İsveç, Avusturya, İtalya ve Fransa olmuştur. Bu gelişmeyle bağlantılı olarak Almanya'da "*Almanya için Alternatif Partisi*", İsviçre'de "*İsviçre Halk Partisi*", Macaristan'da "*Fidesz*" ve "*Jobbik*" partileri, İtalya'da "*Kuzey Ligi*" ve son olarak Fransa'da "*Ulusal Cephe*" partileri söylemlerini göçmen karşıtlığı üzerinden inşa etmekte ve sürdürmektedirler. Bu çerçevede, özellikle seçim süreçlerinde aşırı sağ partilerin

gündemindeki en popüler konu genel itibariyle uluslararası göç ve göçmenler, özele indirgenliğinde de sığınmacı ve mültecilere yönelik karşıt görüşlerden oluşmaktadır.

Bu çalışmada, Avrupa'daki aşırı sağ partiler çerçevesinde sosyolojik ve siyasal bir eylem olarak uluslararası göçün güvenikleştirilmesi Fransa'da "*Ulusal Cephe Partisi*" örneği üzerinden incelenmiştir. Uluslararası göçün güvenikleştirilmesinde Fransa'nın Batı Avrupa'daki durumu, başarılı sayılabilecek bir güvenikleştirme örneğini temsil etmesi bakımından incelenmeye değer bir konudur. Bu çerçevede, Fransa örneği çalışmada vaka analizi ve betimleyici yöntemle ele alınarak, "*Ulusal Cephe Partisi*"nin özellikle 2015 ve 2017 yıllarını kapsayan dönemlerindeki söylemleri temelinde, uluslararası göçü güvenikleştirirken göç ve göçmen karşıtı söyleminde kullanmış olduğu "*toplumsal güvenlik*", "*ekonomik güvenlik*" ve hatta "*ulusal güvenlik*" temaları ve bu güvenikleştirmenin siyasal ve toplumsal süreçlere ne şekilde yansıdığı teorik ve ampirik bir zeminde ortaya konulmaya çalışılmıştır.

2. Güvenikleştirme Teorisi

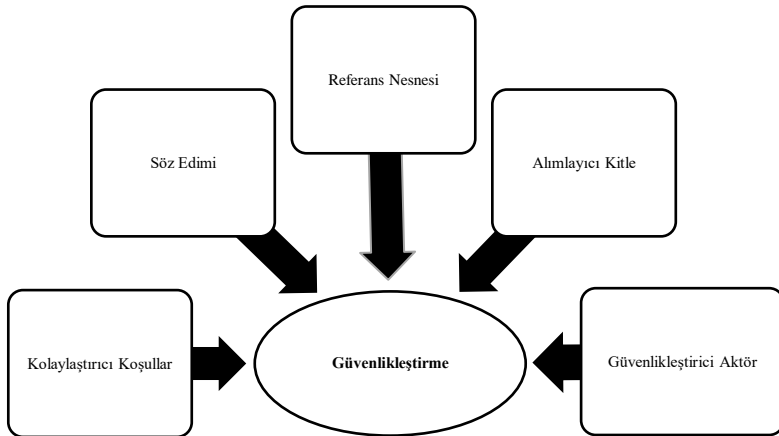
Güvenlik kavramının tanımlanmasında zorluklar bulunduğu dikkat çeken Kopenhag Okulu'na göre, kendi içlerinde meydana gelen güvenlik sorunları bulunmamaktadır. Diğer bir deyişle, sadece güvenikleştirici aktör olarak nitelendirilen bazı aktörlerin konuşma eylemleri aracılığıyla inşa edilen güvenlik sorunları söz konusudur. Güvenikleştirici aktör, öncelikle belirli bir konuyu bir güvenlik sorunu, bir tehdit olarak çerçevlendirmekte ve onu siyasal alana taşımaktadır. Sonrasında ise bu sorunu güvenlik alanına taşımakta ve söz konusu tehditle mücadele edebilmek ve onu etkisizleştirmek için olağanüstü yöntemler kullanma konusunda özel bir hak iddia etmektedir. Burada önemli olan husus güvenikleştirici aktör tarafından acil müdahale gerektiren bir varoluşsal tehdidin belirlenmesidir. Bununla birlikte bu sorunu bir alımlayıcı kitleye kabul ettirebilmektir (Buzan vd., 1998: 27).

"*Güvenikleştirme Teorisi*", ilk kez Ole Wæver (1995) tarafından *Securitization and Desecuritization* adlı çalışmada ortaya atılmış ve tarihsel süreç içerisinde Kopenhag Okulu mensuplarının geliştirdikleri "*Sektörel Güvenlik*" ve "*Bölgesel Güvenlik Kompleksi*" teorilerine de temel oluşturan popüler bir teori haline gelmiştir. Güvenikleştirme Teorisi, güvenlik kavramını İnşacılık (Konstrüktivizm) yaklaşımının bakış açısıyla özneler arası bir olgu olarak kavramsallaştırmaktadır (Rumelili & Karadağ, 2017: 73). Başka bir deyişle, bir sorun sahip olduğu belli özellikler sebebiyle değil, güvenlik sorunu olarak görüldüğü, lanse edildiği ve anlamlandırıldığı için güvenlik sorunu haline getirilmektedir. Kopenhag Okulu'na göre, yaşamsal tehdit oluşturduğu iddia edilen meseleler öz itibariyle subjektiflik taşımaktadır. Tehdit algısı ise güvenliğe tehdit oluşturan şey üzerindeki hem ortak anlayışa hem de ortak kabule dayanmaktadır (Buzan vd., 1998: 23).

Güvenikleştirme Teorisi, belirli bir sorunun bir güvenlik sorunu haline nasıl dönüştüğünün anlaşılması hususunda yol gösterici olmaktadır. Herhangi bir sorun, siyasal alanın dışındayken devletin ilgi alanına girmemektedir. Dolayısıyla, herhangi bir şekilde

kamusal tartışmaların ve kararların konusu içinde de yer almamaktadır. Siyasal alanın dışında olan bir sorunun siyasal alana dahil olması sorunun siyasallaşarak kamu politikasının bir parçası haline gelmesiyle ancak mümkün olmaktadır. Bu, hükümetin bu sorunla ilgili belirli kararlar alması, gerekli kaynak aktarımını yaptıktan sonra toplumu da ilgilendiren bir boyut kazanmasıyla gerçekleşmektedir. Siyasal alana giren sorun, ardından güvenlik alanına dahil olarak yani güvenikleştirilerek geniş bir yelpaze içinde yer alabilmektedir. Sorunun güvenlik alanına girmesi yani güvenikleştirilmesi ise alımlayıcı kitleye söz konusu sorunun acil ve olağanüstü önlemlerin alınmasını gerekli kılacak varoluşsal bir tehdit olarak sunulmasıyla gerçekleşmektedir. Bu açıdan güvenikleştirme, siyasallaştırma sürecinin aşırı bir ucuna karşılık gelen bir tür “aşırı siyasallaştırma”dır. Zira, normal bir konu önce kamu politikasına dâhil edilerek siyasallaştırılmakta, sonrasında ise varoluşsal bir tehdit unsuru olarak sunulurken güvenikleştirilmektedir (Buzan vd., 1998: 23).

Şekil: 1 Güvenikleştirme Teorisinin Temel Unsurları

Kaynak: Buzan vd., 1998: 23-45'ten uyarlanmıştır.

Güvenikleştirme Teorisini daha iyi anlayabilmek için, Şekil 1’de de gösterildiği üzere bu teoriyle bağlantılı olan temel kavramlarından “güvenikleştirici aktör”, “referans nesnesi”, “alımlayıcı kitle”, “söz edimi” ve “kolaylaştırıcı koşullar”ın ne anlama geldiğini incelemek gerekmektedir.

i) Güvenikleştirici aktör (Securitizing actor): Kopenhag Okulu, güvenikleştirici aktörü bir referans nesnesinin varlığına yönelik varoluşsal bir tehdit olduğu söyleminde bulunan ve sorunları güvenikleştiren birim olarak tanımlamaktadır. Alımlayıcı kitle üzerinde etkisi olan güvenikleştirici aktör, aynı zamanda bir konuyu güvenikleştirme kapasitesi bulunan önemli bir siyasi özne konumundadır (Buzan vd., 1998: 40). Güvenikleştirici aktör, sahip olduğu siyasi otoriteyle bir meseleyi güvenlik alanına taşımaktadır. Aynı zamanda alımlayıcı kitleden günlük siyasi süreçlerde uygulanması

mümkün olmayacak olağanüstü uygulamaları kullanma hakkını talep edebilmektedir. Güvenikleştirici aktörler kategorisinde siyasi liderler, hükümetler, bürokrasi, lobiler, baskı grupları ve siyasi partiler yer almaktadır (Buzan vd., 1998: 36-40). Güvenikleştirme eyleminin gerçekleştirilmesi aşamasında elbette ki hükümetler ve siyasi elitler, hedef kitleleri etkileme ve olağanüstü önlemlerin uygulamaya sokulması hususlarında diğer güvenikleştirici aktörlere kıyasla daha avantajlı bir konuma sahip olmaktadır (Emmers, 2017: 134).

ii) Referans nesnesi (Referent object): Referans nesnelere varoluşsal olarak tehdit altında görülen ve hayatta kalmak için meşru bir hak iddiasına sahip olan şeyleri temsil etmektedir (Buzan vd., 1998: 36). Referans nesnelere hem bireyler hem de gruplar (mülteciler, insan hakları ihlali mağdurları vb.) olabilmektedir. Aynı zamanda meşru var olma iddiasında bulunabilen ve varlıkları görünüşte tehdit edilebilen mesele alanları da (ulusal egemenlik, çevre, ekonomi vb.) referans nesnesi olabilmektedir (Emmers, 2017: 134).

iii) Alımlayıcı kitle (Audience): Alımlayıcı kitle, güvenikleştirici aktörün varoluşsal tehdit olarak sunduğu güvenlik sorununu kabul ettirmeye çalıştığı topluluktur. Kopenhag Okulu'nun alımlayıcı kitle üzerindeki görüşleri kesinlik taşımamaktadır. Buzan ve Wæver, alımlayıcı kitlenin her zaman için halk veya insanlardan oluşmak zorunda olmadığını söylemektedir (Buzan & Wæver, 2003: 26). Alımlayıcı kitle ülkelerin yönetim sistemlerine göre farklılık göstermektedir. Eğer güvenikleştirme eylemi demokratik olmayan sistemlere mensup ülkelerde gerçekleştiriliyorsa alımlayıcı kitle siyasal elitlerle sınırlandırılmaktadır. Buna karşılık demokratik ülkelerde ise alımlayıcı kitle halk adına karar veren parlamento olmaktadır. Otoriter sistemlerde ise alımlayıcı kitle daha özele indirgenmiş bir diktatör, cunta ya da kriz komitesi olabilmektedir (Gromes & Bonacker, 2007: 7).

iv) Konuşma eylemi/Söz edimi (Speech act): "*Güvenikleştirme Teorisi*"nin temelini söz edimi kuramı oluşturmaktadır (Buzan vd., 1998: 25). Kopenhag Okulu'nun konuşma eylemi yaklaşımını geliştirmesinde John L. Austin'in "*Söz Edimi Kuramı*" etkili olmuştur. Austin, dilin işlevini meselelerin doğru ya da yanlış betimlenmesiyle sınırlandırmanın yanlış olduğunu dile getirmektedir. Bu şekildeki bir tutumun dilin bir eylemin hayata geçirilmesindeki gücünü görmezden gelmek anlamına geldiğini düşünmektedir. Bu yüzden de dili edimsel bir yapı olarak görmekte, bir şeyi söylemenin o şeyin yapılması anlamına geldiğini savunmaktadır (Rumelili & Karadağ, 2017: 73). İki aşamadan oluşan güvenikleştirme sürecinde söz edimi çok önemli bir yere sahiptir. Konuşma eylemi, belli bir meselenin güvenliğe karşı oluşturduğu yaşamsal tehdidin söylesel temsili olarak tanımlanmaktadır. Kopenhag Okulu'na göre güvenikleştirme sürecinin başlangıç noktasını konuşma eylemi oluşturmaktadır. Konuşma eylemi vasıtasıyla bir mesele gerçek anlamda yaşamsal bir tehdit oluşturup oluşturmadığına bakılmaksızın bir güvenlik sorununa dönüştürülebilmektedir (Emmers, 2017: 137).

v) Kolaylaştırıcı koşullar (Facilitating conditions): Kolaylaştırıcı koşullar iç ve dış koşullar olmak üzere ikiye ayrılmaktadır. İç koşullar güvenlik grameri olarak

adlandırılmaktadır. Güvenikleştirici aktör, alımlayıcı kitleyi söz edimiyle daha kolay ikna edebilmek için meselenin varoluşsal bir tehdit oluşturduğunu, olağanüstü önlemlerin alınmasından başka bir çıkış yolunun olmadığı şeklindeki dramatik bir dil ile destekleyen ifadeler kullanmaktadır. Dış koşullar ise, söz ediminde bulunan güvenikleştirici aktörün sosyal konumundan ve tehdiye ilişkin tarihsel koşullardan oluşmaktadır. Aktörün sosyal konumu, söz ediminin hedef kitle tarafından benimsenmesinde etkili olabilecek otoriteye sahip olmasını ifade etmektedir. Tehditle bağlantılı olan tarihsel koşullar ise objektif olarak var olduğu kabul edilen gerçek bir tehdit olması açısından söz ediminin başarılı olmasına katkı sunabilmektedir. Kopenhag Okulu, Güvenikleştirme Teorisi'nin başarıya ulaşmasında söz ediminin kolaylaştırıcı koşullar tarafından desteklenmesi gerektiğini düşünmektedir (Buzan vd., 1998: 32-33).

2.1. İki Aşamalı Güvenikleştirme Süreci

Kopenhag Okulu, bir meselenin nasıl ve ne zaman güvenliğe yönelik yaşamsal bir tehdit olarak görüldüğünü ve eyleme geçildiğini açıklamak için iki aşamalı bir güvenikleştirme sürecinden bahsetmektedir. Güvenikleştirme sürecinin ilk aşaması güvenikleştirici aktör tarafından belli meselelerin, kişilerin ya da varlıkların referans nesnelere yaşamsal tehdit olarak sunulmasıyla başlamaktadır. Güvenikleştirmenin ilk aşaması, devletin yanı sıra sendikalar ve halk hareketleri gibi devlet dışı aktörler tarafından da gerçekleştirilebilmektedir. Devlet dışı aktörler, güvenikleştirme yaklaşımında önemli oyuncular olarak görülmektedir. Fakat güvenikleştirme eylemi genellikle imtiyazlı konumlarını fırsata çevirebilen devlet veya onun elitleri olan güvenikleştirici aktörün gücü ve etkisine dayanmaktadır. Bu ilk adımın bir güvenikleştirme eylemine dönüşmesi ya da dönüşmemesi ise güvenikleştirici aktörün söz edimini başarılı bir şekilde kullanmasına ve kitleleri etkileyebilme becerisine bağlıdır (Emmers, 2017: 133-134).

Güvenikleştirme sürecinin ikinci aşamasında güvenikleştirici aktör, referans nesnesinin varlığına yönelik tehdit olduğu yönündeki söylemini kolaylaştırıcı koşullar vasıtasıyla alımlayıcı kitleye bir güvenlik sorunu olarak kabul ettirmeye çalışmaktadır. Eğer alımlayıcı kitle, söz konusu meseleyi bir güvenlik sorunu olarak kabul eder ve bu tehdidin bir an evvel bertaraf edilmesi için olağanüstü önlemlerin uygulanmasını kabul ederse, güvenikleştirme başarılı bir şekilde gerçekleştirilmiş olmaktadır. Fakat alımlayıcı kitlenin, varlığa yönelik tehdit olarak inşa edilen söz edimine ikna olmaması ve olağanüstü önlemlerin alınmasına rıza göstermemesi durumunda güvenikleştirme gerçekleşmemekte, söz konusu mesele bir güvenlik sorunu olarak nitelendirilememektedir (Açıkmeşe-Akgül, 2018: 252; Buzan vd., 1998: 24-25; Emmers, 2017: 134).

Sonuç itibarıyla güvenikleştirme süreci bir güvenikleştirici aktörün öncelikle güvenlik dilini kullanarak referans nesnesinin varlığına yönelik yaşamsal bir tehdidin var olduğuna yönelik bir söz ediminde bulunmasıyla başlamaktadır. Güvenikleştirici aktör söz ediminin alımlayıcı kitle tarafından bir güvenlik sorunu olarak kabul edilmesi için kolaylaştırıcı koşulların yardımıyla acil önlemlerin benimsenmesini talep etmektedir. Bu aşamada önemli olan husus güvenikleştirici aktörün söylemini alımlayıcı kitleyi ikna

edecek şekilde kullanmasıdır. Başarılı bir güvenikleştirme süreci için, alımlayıcı kitlenin söz konusu sorunu referans nesnesinin varlığına yönelik bir tehdit olarak kabul etmesi gerekmektedir. Normal siyasi süreçler, sadece başarılı güvenikleştirme eylemlerinde tehdide karşı koyma aşamasında yetersiz görülmektedir. Bu yüzden, Kopenhag Okulu güvenikleştirme eyleminin başarısını hedef kitlenin söz konusu söylemi kabul etmesine dayandırmaktadır (Emmers, 2017: 136). Görüldüğü üzere güvenikleştirme eylemi siyasi bir kararı ve bu kararın etrafında şekillenen siyasi eylemden kaynaklanan sonuçları kapsamaktadır. Başarılı bir güvenikleştirmenin kaderini güvenikleştiren aktör değil, alımlayıcı kitlenin söz edimini kabul etmesi belirlemektedir. Alımlayıcı kitlenin ikna edilmesiyle birlikte, güvenliğe tehdit oluşturan sorunun aciliyetle ortadan kaldırılması gerektiğine inanılmaktadır. Aynı zamanda alımlayıcı kitle tarafından alınacak olağanüstü önlemler kabul edilmektedir. Bu sayede de olağan siyaset mekanizmalarının dışına çıkılabilmektedir (Booth, 2021: 207).

2.2. Toplumsal Güvenlik Sektöründe Güvenikleştirme

Toplumsal güvenlik sektörü güvenikleştirme teorisinin kimlik alanına uygulanmasıyla ortaya çıkmıştır. Bu açıdan toplumsal güvenlik, kimliğin güvenliği ile yakından ilişkilidir. Kimlik kavramı güvenlik çalışmaları alanına ilk kez Barry Buzan, Ole Wæver ve Jaap De Wilde'nin (1998) birlikte kaleme aldıkları *Security: A New Framework for Analysis* isimli eserle girmiştir. Söz konusu çalışmada güvenliğin kimlik ile olan bağlantısı toplumsal güvenlik sektörü kapsamında ele alınmıştır. Ayrıca meselelerin çözümünde kimlik, ayırt edici bir rol üstlenmiştir (Buzan vd., 1998: 119-140). Toplumsal güvenlik sektörünün merkezi kavramını kimlik teşkil etmektedir.

Herhangi bir topluluğun bir gelişmeyi ya da bir durumu kendi varlığına diğer bir deyişle kimliğine yöneltilmiş bir tehdit unsuru olarak tanımlamasıyla birlikte toplumsal güvensizlik oluşmaktadır. Toplumsal güvenlik kavramının tanımı uluslar göz önüne alınarak yapılamamaktadır. Bu kavram devletten bağımsız bir şekilde kendi kendini yeniden üretebilen ve devamlılığını sağlayabilen büyük kimlik grupları olarak tanımlanabilmektedir. Bu grupların kapsamına nelerin girdiği hususu ise zaman ve mekâna göre değişim göstermektedir. Günümüzde Avrupa temelinde bu gruplar yaygınlıkla ulusal özellik taşımaktadır. Fakat diğer bölgelerde dini, etnik ya da ırksal gruplar söz konusu olabilmektedir. Bu açılardan toplumsal güvenlik kavramı kolektif kimlik güvenliği anlamına gelmektedir (Wæver, 2008: 155).

Toplumsal güvenlik sektörünün güvenlik çalışmaları içinde yükselişe geçmesinin nedeni özellikle Soğuk Savaş sonrası dönemde akademik alanda kimliğe, kültüre ve inşacı yaklaşıma olan yöneliştir. Soğuk Savaş sonrası dönemde etnik çatışmaların yoğunlaşmasıyla birlikte bu çatışmaları analiz edebilecek kategorilerin güvenlik çalışmalarında henüz yer almaması bu yükselişte etkili olmuştur. Özellikle eski Yugoslavya'da meydana gelen etnik temelli çatışmaların eski Sovyet coğrafyasına sıçrayabilme ihtimaline dayanan korku bu kavramın Kopenhag Okulu tarafından geliştirilmesine ve analiz edilmesine neden olmuştur (Wæver, 2008: 158). Kopenhag Okulu'nun bakış açısına göre toplumsal güvenlik, hem

güvenliğin beş sektöründen birisini oluşturmaktadır hem de "Güvenikleştirme Teorisi" kapsamında varlığı tehdit altında olan referans nesnesini temsil etmektedir. Örneğin, göçmenlerin toplumsal barışa tehdit olarak gösterildiği söz ediminde referans nesnesi toplum olarak sunulmaktadır. Göçün güvenlik ile olan ilişkisi göz önüne alındığında güvenikleştirme adımı devletten ziyade toplum referans nesnesi olarak kabul edilmektedir. Bu şekilde toplumsal güvenlik, bir güvenlik konusu olarak inşa edilmektedir (Rumelili & Karadağ, 2017: 76).

Güvenikleştirme süreci ulusal kimliğin referans nesnesi olarak sunulmasıyla başlamaktadır. Ulusal kimliğin güvenikleştirilmesi için ise öncelikle bir tehdide ihtiyaç duyulmaktadır (Çiçekçi, 2012: 78-79). Toplumsal güvenlik gündemi, farklı dönemlerde ve bölgelerde farklı aktörler tarafından belirlenmektedir. Weaver'a (2008: 158-159) göre toplumsal güvenliğe tehdit olarak görülen en yaygın konular dört başlık altında toplanmaktadır:

i) Göç: Kimlik üzerinden inşa edilen güvenikleştirme eyleminde genellikle tehdit, söz konusu ulusun almış olduğu göç olarak gösterilmektedir. X halkının, Y halkı tarafından istila edildiği veya Y halkı yüzünden homojen yapıdaki toplumsal değerlerini kaybettiği iddia edilmektedir. Aynı zamanda X topluluğunun nüfusunun bir kısmının "öteki" olarak nitelendirilen diğerleri (Y halkı) tarafından oluşması, X kimliğinde değişimlere sebep olarak gösterilmektedir. Bu durumun farklılıklar yaratacağı ve bu yüzden de artık X halkının eski varlığını sürdüremeyeceği şeklinde sunularak güvenikleştirme süreci tamamlanmaya çalışılmaktadır.

ii) Yatay rekabet: X halkı ülkede yaşamaya devam etmesine rağmen, komşu kültür olan Y'nin öne çıkan kültürel ve dilsel etkileri nedeniyle X halkının yaşam şekilleri değişime uğrayacaktır.

iii) Dikey rekabet: İnsanlar kendilerini belirli bir süre sonra X olarak görmeyi bırakacaktır. Bunun sebebi ya bir entegrasyon projesi (örneğin Yugoslavya, AB) ya da ayrılıkçı bölgeselci bir projenin (örneğin, Quebec, Katalon, Kürt) varlığına dayanmaktadır. Bu projeler insanları daha geniş ya da daha dar kimliklere doğru çekmektedir.

iv) Doğal afet, savaş, veba, açlık nedeniyle veya soykırım politikaları sebebiyle nüfusun azalması da olası bir dördüncü konuyu teşkil etmektedir.

Huysmans'a (2006: 51) göre ise göçün toplumsal güvenlik sektöründe güvenikleştirilmesi varoluşsal olarak birbiriyle ilişkili olan iki aşamalı bir süreç şeklinde gerçekleşmektedir: İlk olarak, göç bir siyasi birimin bağımsız kimliğini ve işlevsel özerkliğini varoluşsal olarak tehlikeye atan olaylara ve gelişmelere dönüştürülmektedir. İkinci olarak, güvenikleştirme sürecinde göçün özerk bir siyasi bütünlük olan toplumu tehlikeye sürüklediği iddia edilmektedir. Göçün güvenikleştirilmesi bu şekilde siyasi bir güvensizlik topluluğu yaratmaktadır. Özetle toplumsal güvenlik kavramı toplumun bekasına yönelik bir tehdit algısıyla ortaya çıkmaktadır. Toplumun "biz" kimliğini ve bu kimliğin

devamlılığını tehdit ettiği düşünülen meseleler özellikle de göç meselesi güvenikleştirmenin kapsamına dahil edilmektedir. "Biz" kimliğini tehlikeye atacak bir mesele, güvenikleştirici aktörün bunu bir güvenlik tehdidi olarak sunmasına zemin hazırlamaktadır (Buzan vd., 1998: 119-120).

2.3. Ekonomik Güvenlik Sektöründe Güvenikleştirme

"*Ekonomi(k)*" kavramı, en genel anlamıyla, mal ve hizmetlerin üretimi, dağıtımı, mübadelesi ve tüketimiyle ilgili insan faaliyetlerini ifade eder. Güvenliğin alışılmamış tehdit durumlarıyla ilişkilendirilmesinden hareketle, ekonomik güvenliğin insan eylemlerinde ve bunların yer aldığı bağlamlarda (toplum, devlet, uluslararası, küresel) ortaya çıkan tehdit durumlarını kapsadığı sonucuna varılabilir (Mesjasz, 2008: 128). Ekonomik güvenlik olgusunun Uluslararası İlişkiler ile Güvenlik Çalışmaları, Barış Araştırmaları gibi bağlantılı alanlara girmesiyle, bu sektöre ilgili tartışmalar sadece devlet-merkezli ekonomik güvenlik üzerine olmaktan çıkarak toplumsal ve bireysel düzeyde de yürütülmeye başlanmıştır. Böylece sosyoekonomik temelde yaşam koşulları toplum ve birey güvenliğinin temel bir unsuru olarak gündeme gelmiştir (Mesjasz, 2008: 126). Soğuk Savaş döneminin ve iki kutuplu uluslararası sisteminin sona ermesinin ortaya çıkardığı sonuçlar ve küreselleşmenin ivmesini artırması, özellikle gelişmekte olan ülkelerde birey ve toplum yaşamının ekonomik boyutları ile güvenlik olgusu arasında güçlü bağlantılar olduğunu daha belirgin bir şekilde gündeme getirmiştir. Dolayısıyla, ekonominin güvende olup olmaması ülkelerin ekonomileri için ağır bir bedele neden olabilir ki, bu sadece fiziksel varlıklar ve altyapılarla sınırlı olmayıp, uzun vadede istihdam, finansal piyasalar, iş sürekliliği vb. konular üzerindeki etkileri de içermektedir (Smith, 2010: 206). Bununla birlikte, ekonomik güvenlik kavramının tanımı ve kapsamı konusunda literatürde tam bir uzlaşma bulunduğu söylenemez. Çünkü ekonomik güvenlik sektörüyle ilgili olarak farklı analiz düzeyleri söz konusudur. Smith'e (2010: 207) göre, ekonomik güvenlik sektöründe bireysel düzeye odaklanma bireylerin, hanelerin, firmaların yaşanabilir ekonomik imkânlarını ve geçim kaynaklarını dikkate almayı gerektirirken; ulusal düzeye odaklanma, ülkelerin ekonomik refahını ve rekabet gücünü dikkate almayı gerektirecektir. Uluslararası düzeye odaklanma durumunda ise küresel kurumları, firmaları ve ağırları dikkate almak gerekecektir.

Cable'ye (1995: 306-307) göre, ekonomik güvenlik kavramının kayganlığı, onu küresel sorunlara genişletme girişimleriyle daha da artmaktadır. Kavramın tanımının, kullanım amacına bağlı olarak atıfta bulunacağı olgulara ve durumlara göre değişebileceğinden hareket eden Cable, kavram için dört farklı tanım çerçevesi ortaya koymaktadır: Birincisi, ekonomik güvenlik, en açık biçimde, bir ülkenin kendini savunma kabiliyetini doğrudan etkileyen ticaret ve yatırım yönlerine atıfta bulunabilir (silah veya ilgili teknolojileri edinme özgürlüğü, askeri teçhizat tedarikinin güvenilirliği veya silahlarda teknolojik avantaj elde eden düşman tehditleri). İkincisi, ekonomik güvenlik, saldırganlık veya savunma amacıyla kullanılan ekonomik politika araçlarına atıfta bulunabilir (ticaret ve yatırım boykotları, enerji kaynaklarının kısıtlanması/enerji arzı güvenliği). Üçüncüsü, ekonomik güvenlik, bir ülkenin göreceli askeri kapasitenin veya güç projeksiyonunun, nispeten zayıf ekonomik performans tarafından zayıflatılabileceğine ve bunun da bir

ekonomik politika tepkisi gerektirdiğine atıfta bulunabilir (Uluslararası güç dengesinde bu göreceli düşüş korkusu, güç dengesinin önde gelen devletleri arasında bir ekonomik savaş durumunu varsayan jeo-ekonomiye olan mevcut ilgiyi beslemektedir). Son olarak, daha gevşek bir çerçevede ekonomik güvenlik, küresel ekonomik, sosyal ve ekolojik istikrarsızlık korkusuna atıfta bulunabilir.

Munteanu ve Tamoşiūnienė'ya (2015: 597-598) göre ise, ekonomik güvenlik kategorik olarak iki ana ayrım çerçevesinde incelenmelidir. Buna göre, ekonomik güvenlik kavramını tanımlamada hem mikro (Anglo-Sakson Yaklaşımı kümesi) hem de makro düzeyde (Asya Yaklaşımı kümesi) ele alan yaklaşımlardan bahsedilebilir. Ekonomik güvenlik kavramını mikro düzeyde ele alan yaklaşımlar ("*Amerikan Yaklaşımı*" ve "*Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) Yaklaşımı*"), ekonomik güvenliği bireyin şu anda ve öngörülebilir bir gelecekte belirli bir yaşam standardını sürdürmesini sağlayacak istikrarlı gelirlerin ve diğer kaynakların sağlanması olarak tanımlanmakta ve bunun sürekliliği üzerine odaklanmaktadır. Ekonomik güvenlik kavramını makro düzeyde ele alan yaklaşımlardan biri olan "*Rusya Yaklaşımı*", ekonomik güvenliği ulusal güvenliği ve refahı sağlayan ekonomik koşulların varlığı ve sürdürülmesi temelinde incelerken; "*Lino Briguglio Yaklaşımı*" ise, ekonomik sürdürülebilirlik temelinde ekonomik güvenliği küresel ekonomik yapı içerisinde dışa açıklık derecesi, ihracat ve ithalat bağımlılığı gibi ölçütler çerçevesinde ülkelerin dış şoklara ve krizlere dayanıklılık durumlarına göre incelemektedir.

Küreselleşmenin ve karmaşık karşılıklı bağımlığın ulaştığı düzey göz önüne alındığında, Soğuk Savaş sonrası dönemde devletlere yönelik tehditlerin bileşiminin daha gizli, daha muğlak ve daha karmaşık bir şekilde ortaya çıktığı söylenebilir ki, bu sebeple, ekonomik güvenlik sektöründe tehditler bağlamında sebep-sonuç ilişkilerinin belirlenmesinin -güvenliğin diğer sektörlerine nazaran- daha zor olduğu görülmektedir. Herhangi bir piyasa ekonomisi sisteminin doğasında bir dereceye kadar güvensizlik vardır. Ancak, güvenlik servislerinin katılımını gerektirecek şekilde izole edilebilecek bazı güvensizlik unsurları da vardır. Potansiyel tehditler arasında uluslararası suç örgütleri, porno tacirleri, uyuşturucu kaçakçıları, zehirli atık taşıyıcıları, plütonyum satıcıları yer almaktadır. Ne var ki, böylesi bir yasadışı ekonomik faaliyetler listesinden bir küresel güvenlik gündemi oluşturmak şöyle dursun, ulusal bir güvenlik gündemi yaratmak bile zordur. Çünkü, bu tür yasadışı ekonomik faaliyetlerin hepsi her yerde yasa dışı değildir. Bazı ülkelerdeki bazı yasadışı ekonomik faaliyetlerin ulusal güvenliği tehdit etmek şöyle dursun, hiçbir zararı ya da zarardan çok yararı vardır (tüketim mallarının kaçakçılığı, döviz arbitrajı, yasadışı göç). Farklı toplumların, diğerlerinin yanı sıra uyuşturucu, pornografi ve silah sahipliği konusunda farklı tolerans seviyeleri vardır. Bu gerçekliklerin yanında, ekonomik güvenlik kavramını küresel yoksulluk, nüfus artışı, küresel ısınma ve uluslararası bankacılık sisteminin istikrarına kadar genişletmek, belki de kavramı yönetilemez hale getirmektedir (Cable, 1995: 307-308).

Soğuk Savaş sonrası dönemde ulusal güvenliğin temel bileşenlerinden biri olan ekonomik güvenlik, devletin bütünlüğü ve sürdürülebilirliğinin yanı sıra, bireylerin özgürlüğü, toplumun refahı ve güvenliğinin de destekçisi konumunu da gelmiştir. Ekonomi

sektöründeki güvenikleştirme sorunsalını ele alırken devlet düzeyinde güvenikleştirme süreci, hedef kitle seçmen topluluğunu tatmin etse de toplum, birey ve uluslararası sistem düzeyinde de tehdit edilen referans nesnelere ortaya çıkarmaktadır. Bu açıdan ekonomi sektöründeki güvenikleştirme sürecinin çok boyutlu bir özelliğe sahip olduğu söylenebilir (Turgutluoğlu, 2017: 132). Ekonomi sektöründeki güvenikleştirme, iki analiz düzeyini gerekli kılar. İlk düzey, farklı aktörlerin (kuruluşlar ve bireyler) tüm iktisadi faaliyetlerinin sistemsel (siyasal, toplumsal, ekonomik ve kültürel) bağlamıdır. Açık bir şekilde ilk düzeyle bağlantı içinde olan ikinci analiz düzeyi, tüm aktörlerle (referans özneleriyle) ilgili tehdit ve hassasiyetlerle ilgilidir (Mesjasz, 2008: 136). Toplumsal bağlamda ekonomik güvenlik, bireylere ve ailelere, toplumlarına ekonomik, politik, sosyal, kültürel açılardan vakar ile katılabilecekleri yeterli düzeyde kaynaklar sunacak garantili ve istikrarlı bir yaşam düzeyini ifade etmektedir (Mesjasz, 2008: 143).

Uluslararası göçün bir devletin ulusal çıkarlarına ve güvenliğine tehdit oluşturduğu tartışmalarının odak noktalarından biri de devletin ekonomisi üzerindeki etkisidir. Uluslararası göçün hem ev sahibi ülke hem de menşei ülke üzerinde önemli ekonomik etkileri olduğu yadsınamaz. Uluslararası göçün bir ülke için ekonomik avantajları ve dezavantajları olsa da güvenliğin tanımının ekonomik sektörü de kapsayacak şekilde genişletilmesi kamuoylarının dikkatlerini uluslararası göçün neden olduğu ekonomik zorluklara da yönelterek, onun bir güvenlik sorunu olarak etiketlenmesi sonucunu doğurmuştur. Böylelikle, ekonomik göçmenlerin yanı sıra mülteciler ve sığınmacılar da bir ülkenin ekonomik güvenliğini tehdit ettiği düşünülen süljeler arasında yer almışlardır (Tallmeister, 2013: 2).

Gerek devlet düzeyinde gerekse toplum düzeyinde mevcut veya olası ekonomik problemlerin kaynağı olarak göçmenlerin gösterilmesi, göç karşıtı söylemin önemli bir parçasıdır ve aşırı sağ partilerin savları arasında kendine en geniş yer bulan temalardandır (Mandacı & Özerim, 2013: 115). Kamuoyları genellikle göçmenlerin ücretleri düşürdüğü ve mevcut işlerini ellerinden alarak ekonomik sorunlara katkıda bulunduğu fikrini desteklemektedir. Bu argüman genellikle kısıtlayıcı ve dışlayıcı göçmenlik politikalarını haklı çıkarmak için kullanılmaktadır (Somerville & Sumption, 2009: 3). Benzer şekilde, göçmenlerin, özellikle mültecilerin ve sığınmacıların, kabul eden ülkenin sosyal güvenlik ve refah sistemine yönelik tehditler oluşturduğu ileri sürülmektedir. Bu çerçevede, mülteciler ve sığınmacılar, ev sahibi ülkenin refah düzeyini gayri meşru bir şekilde sömüren vurguncular ve beleşçiler olarak imlenip, ülkenin refah düzeyinin göçmen akınına sürdüremez olduğu ileri sürülmektedir (Tallmeister, 2013: 3). Aşırı sağ partilerin göçmenler üzerinden ve ekonomik kaygıları kullanarak yürüttükleri bu politika, "*refah şovenizmi*" kavramı ile tanımlanabilir. Refah şovenizmine dayalı bakış açısı, refah hizmetlerinin sadece ülkenin kendi vatandaşlarına yönelik olması talep eder. Refah şovenizminin güncel söylemde güç ve ağırlık kazanması, Avrupa'da refah devleti anlayışının dönüşümü kapsamında çok daha rahat anlaşılabilir ve bu dönüşümün uluslararası göç açısından rolü önemlidir. Göçmenler, mülteciler ve azınlıklara karşı yürütülen bu politikaların özüne ekonomik paylaşım kavgası yerleştirildiği görülmektedir (Mandacı & Özerim, 2013: 116). Bu çerçevede, göç alan toplumlarda, Weiner'in da (1992-1993: 114) dikkat çektiği gibi,

göçmen işçilere ve mültecilere yönelik refah devleti hizmetleri, genellikle yerel toplulukta kızgınlık yaratırken; göçmenlerin yalnızca yerli vatandaşların işlerini elinden almakla kalmayıp aynı zamanda sosyal yardımları da aldıklarına dair yaygın bir inanç vardır (Huysmans, 2006: 78).

Genel olarak değerlendirildiğinde ekonomik güvenlik temasına ilişkin güvenikleştirme -bir dizi mali ve finansal güvenlik konularını da kapsayacak şekilde-, ağırlıklı olarak istihdam piyasasına tehdit oluşturma, refah devleti ve sosyal güvenlik yapısına tehdit yaratma, yasadışı göçmenlerin çalışması, doğrudan değil dolaylı vergilendirme, sosyal damping, sosyal güvenliğe katkıda bulunmama, aileleriyle birlikte sağlık masrafları yaratma, göçmen çocuklarının eğitim masrafları, hükümetin mültecilere yaptığı harcamalar, yerlilerin istihdam piyasasında öncelikle tercih edilmesi, göçmenlere giden yardımların yaşlı, hasta ve işsizlere yönlendirilmesi ve aile birleşmelerine ilişkin tezler etrafında şekillenmektedir (Mandacı & Özerim, 2013: 116). Sonuç olarak, Avrupa'da aşırı sağ partilerin yürüttüğü uluslararası göç karşıtı tüm tartışmaların ardında göç politikalarından çok Avrupa'da yeni sosyal devlet modelinin ve refah devletinin küreselleşme bağlamında yeniden tanımlanması sürecindeki sancılı yatmakta olduğu görülmektedir. Aslında uluslararası göç bu tartışmalarda bir mücadele alanı olarak örnek olay işlevi görmektedir. Zira, üretim şekillerinin uğradığı dönüşüme bağlı olarak küreselleşmenin sosyal devlet modelini ve refah devleti anlayışını tartışmaya açmasının ortaya çıkardığı sonuçlar, birçok politika gibi göç politikalarının ve entegrasyon stratejilerinin de yeniden tanımlanması gerekmiştir. Fakat bu tanımlamayı yapabilmek açısından ulusal ve ulus üstü düzeydeki farklılıklar, Avrupa ülkelerinde göç konusunda radikal karşıt seslerin yükselmesine de zemin hazırlamaktadır. Bu kapsamda aşırı sağ partiler, bu farklılık ve zayıflıklardan yararlanarak seçmen kitlelerini tüm Avrupa'da göçün entegrasyon yöntemi ile yönetişiminin başarısız olduğuna dair bir yargıyı yaratıp yaygınlaştırmaya çalışmaktadırlar (Mandacı & Özerim, 2013: 126-127).

3. "Aşırı Sağ" Olgusu

Literatürde aşırı sağın temel ideolojisinin neyi kapsadığına yönelik kesin bir görüş birliği bulunmamaktadır. Cas Mudde (2002: 1-24) aşırı sağ partilerle ilgili olarak literatürde 26 farklı tanım ve 58 farklı ideolojik özellik tanımlandığını ortaya koymuştur. Son yıllarda aşırı sağ üzerine yapılan çalışmalar bu kavramı popülizm, milliyetçilik ve radikalizm-aşırı milliyetçilik temelinde sınıflandırmakta, özellikle de anti-demokrasi, milliyetçilik, ırkçılık, xenofobi ve güçlü devlet vurgusu üzerinden ele almaktadır (Golder, 2016: 478). Keza, aşırı sağ olgusu, farklı akademisyenler tarafından, "aşırı sağ", "radikal sağ", "popülist radikal sağ", "neo-popülist sağ" ve "göçmen karşıtı" olmak üzere farklı şekillerde adlandırılmaktadır (Berning, 2017: 16).

Bazı yazarlara göre aşırı sağ tanımlamak başlı başına bir problem teşkil etmektedir (Taş, 1999: 76). Fakat en kısa şekilde aşırı sağ, sosyal adalet karşıtı bir politikaya sahip olan, yabancı düşmanlığıyla birlikte ırkçılığı benimseyen, etnik azınlıkların topluma entegrasyonunu engelleyen nitelikteki küçük ya da büyük nitelikteki partileri kapsayan

hareket anlamına gelmektedir. Aşırı sağ partiler benimsemiş oldukları ideolojileri itibariyle ya radikal ya da aşırılık yanlısı özellikler taşımaktadır. Radikalizm, siyasal ve ekonomik sistemin bir reform sürecinden geçmesini gerekli görmektedir. Fakat açık bir şekilde demokrasi biçimlerinin ortadan kaldırılmasını talep etmemekte, liberal demokrasinin ise genel anayasal parametrelerini kabul etmektedir. İkinci Dünya Savaşı sonrası uzlaşmanın, refah devletinin ve savaş sonrası geleneksel siyasi partilerin sosyoekonomik ve sosyokültürel normlarını söylemleriyle birlikte eleştirmektedir. Radikalizm, siyasal sistemde liberal demokrasilerin ve mevcut anayasal düzenin sınırlarına kapalı bir şekilde meydan okuyan partileri ifade etmektedir. Bu noktada aşırılık yanlısı sağ partiler farklılık göstermekte ve açık bir şekilde demokrasi karşıtı tutumlarıyla ön plana çıkmaktadırlar (Golder, 2016: 478; Zaslove, 2004: 113-114). Guibernau'ya (2010: 4) göre yeni aşırı sağ hareketler birleştirici ve homojen bir yapıda olmayıp, iki savaş arası dönemdeki faşizme ve sanayi sonrası dönemde kendini göstermeye başlayan aşırı sağ politikalara bağlılık gösteren partileri kapsamaktadır.

Yeni aşırı sağ partiler önceki dönemlerde varlık gösteren radikal sağ oluşumlardan bazı açılardan farklılık göstermektedir. Bu farklardan en önemlisi yeni aşırı sağın anayasal çerçeve içinde hareket etmekte olmasıdır. Liberal demokrasinin ortadan kaldırılmasını ya da yerine faşist veya otoriter rejimlerin getirilmesini istemeyen, radikal sağ gruplardan oluşan bir hareketi ifade etmektedir. Yeni aşırı sağ, demokrasiye her ne kadar karşı olmasa da demokrasinin mevcut işleyişini büyük ölçüde eleştirmektedir. Farklı tarzdaki bir etnik milliyetçiliği savunarak popülist söylemler kullanmaktadır. Yeni aşırı sağın siyasal gündeminin en popüler konusunu göç ve göçmenlere karşı olan muhalefeti oluşturmaktadır. Göçe, özellikle de Müslüman ve siyahi kişileri kapsayan göç hareketlerine karşı çıkmaktadır. Küreselleşme süreci tüm hızıyla devam ederken, bu sürece paralel bir şekilde pek çok Avrupa ülkesinde göçmen sayısı büyük bir artış göstermesi, aşırı sağ partiler tarafından göçmenlerin göç ettikleri ülkelerdeki güvencesiz işler ve geçim kaynakları için büyük bir tehdit olarak yansıtılmalarına neden olmaktadır. Aynı zamanda aşırı sağ partiler göçmenlerin ulusal kültür ve kimliklere karşı da tehdit oluşturdukları yönündeki söylemlerde bulunmaktadır. Bu tarz söylemler Avrupa toplumlarındaki yabancılara yönelik düşmanlık hislerini beslemektedir.

Tablo: 1
Avrupa'da Aşırı Sağ Partilerin Genel Özellikleri

Tehdit olarak tanımlananlar	<ul style="list-style-type: none">• (Müslüman) göçmenler, sığınmacılar, etnik / dini azlıklar• Siyasi, ekonomik ve kültürel seçkinler• AB prosedürleri, yapıları ve bürokratları
Çözüm seçenekleri	<ul style="list-style-type: none">• Göçü durdurmak• Daha katı göçmenlik yasaları ve refah devleti yardımlarının uygulanması• Sabıka kaydı olan veya entegre olmak istemeyen göçmenlerin sınır dışı edilmesi• Daha fazla AB entegrasyonunu ve daha fazla mali transferleri durdurmak
Temel siyasi yönelim	<ul style="list-style-type: none">• Yabancı düşmanı, göçmen karşıtı, düzen karşıtı, elitizm karşıtı
İletişim tarzı	<ul style="list-style-type: none">• Alarmist, gürültücü, dışlayıcı, aşırı basitleştirilmiş, tabu yıkıcı, kasıtlı olarak yanıltıcı, fırsatçı, çatışmacı (onlara karşı biz)
Parti içi örgütlenme	<ul style="list-style-type: none">• Halkın kendisiyle özdeşleştiği bir liderlik figürü tarafından yönetilir veya ona göre uyarlanır• Yukarıdan aşağıya karar verme

Kaynak: Grabow & Hartleb, 2014: 18.

Aşırı sağ partilerin ideolojik konuları ve tezleri şu şekilde (bkz. Tablo 1) özetlenebilir:

- i) Egemen etnik topluluk ile birlikte güçlü bir devleti (devlet baskısı ve militarizm de dahil olmak üzere) destekleyen etnik milliyetçi anlayış,
- ii) "Biz" olarak nitelendirilen baskın etnik veya dini grup ile "onlar" olarak ötekileştirilen diğer gruplar arasındaki bölünmeye dayalı dışlayıcılık anlayışı,
- iii) Yabancılara, göçmenlere, Müslümanlara vb. yönelik korku, nefret veya saldırganlık içeren yabancı düşmanlığı,
- iv) Çoğulcu demokrasiye ve onun temel değerlerine düşmanlık ile beslenen anti-demokratik karakter,
- v) Baskıcı devlet iktidarını, elitizmi, hoşgörüsüzlüğü ve otoriterliği desteklemek,
- vi) Geleneksel ahlaki ve dini değerleri modern, çoğulcu topluma karşı geliş teşvik etmek için kötüye kullanmak,
- vii) Devletin refah hizmetleri ve sosyal politikalarından sadece baskın etnik gruptaki insanların yararlanması gerektiği fikrini yani "*refah şovenizmi*"ni vurgulamak (Gowland vd.'den akt. Gündüz-Yeşilyurt, 2010: 39).

3.1. Fransa'da Aşırı Sağ: Ulusal Cephe

Ulusal Cephe (FN / Front National), 1972 yılında François Duprat, François Brigneau ve Jean Marie Le Pen tarafından kurulmuştur. Partinin liderliğini 1972 yılından 2011 yılına kadar Jean Marie Le Pen yapmıştır. Jean Marie Le Pen'in liderliği boyunca parti göçmen karşıtı, yabancı düşmanı, Yahudi karşıtı, ırkçı ve homofobik, söylemleriyle öne çıkarak popülerlik kazanmıştır. Parti, kuruluşundan itibaren göçmen karşıtı bir tutum içerisinde var olmuştur. Fransız toplumunda etno-kültürel ve dinsel çeşitliliğe neden olan göçün tamamen durdurulmasına yönelik amacını göçmen karşıtı söylemleriyle ön plana çıkartmıştır (Bektaş, 2019: 96-97).

Ulusal Cephe, 1980'li yıllara gelinceye kadar yapılan seçimlerde zaman zaman dibe vurmuş zaman zaman da yükselerek başarılar elde etmiştir. Özellikle 1979 Avrupa Parlamentosu seçimlerinde parti başarısız olmuştur. Ardından 1981 yılında parti adaylarının zorunlu olan 500 imzayı toplayamamaları üzerine Ulusal Cephe 1981 yılındaki genel seçimlerden %0,4 oy alarak yeniden başarısız olmuştur. 1982 ile 1983 yıllarını kapsayan dönem ise Ulusal Cephe'nin yükselişinin başlangıç noktası olarak kabul edilmektedir. Ulusal Cephe, 1984 Avrupa seçimlerinden %11 oy alarak adeta bir oy patlaması yaşamıştır. Bununla birlikte 1984 yılında göçü durdurma ve binlerce Afrikalı göçmenin sınır dışı edilmesine yönelik bir seçim kampanyasıyla birlikte Paris'in batısındaki Dreux'deki belediye seçimlerini de kazanmıştır. Parti 1985 yılındaki bölgesel seçimlerden %8,8 oy

almıştır. 1986 yılındaki genel seçimden ise %9,6 oranında oy alarak siyasal arenadaki yerini kanıtlamıştır. Jean Marie Le Pen, 1988 yılındaki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde ise %14,38 oy oranıyla Fransa'da aşırı sağın oy rekorunu kırmıştır (Vardar, 2004: 137). 1990'lı yıllar Ulusal Cephe'nin tam anlamıyla Fransız siyasetinde önemli bir güç haline geldiği dönemi kapsamı açısından önem teşkil etmektedir. Çünkü 1990'lı yıllarda işçi göçmenler yerine mültecilerin sayısındaki artış, yani göçmen kategorisinin değişime uğraması, Fransız kamuoyundaki göçmenlere yönelik tedirginliği artırmıştır. Ulusal Cephe'nin göçmen karşıtı tutumu ise bu gelişmeyle bağlantılı olarak oy oranının artmasına olanak sağlamıştır. Ulusal Cephe'nin aldığı oy oranı 1995 başkanlık ve 1997 parlamento seçimlerinde %15'e kadar yükselmiştir. Ulusal Cephe, 1998 yılında bölge konseylerinde 275 sandalye hakkı elde etmiştir (Swyngedouw & Ivaldi, 2001: 2).

Tablo: 2

"Ulusal Cephe"nin 1974-2017 Yılları Arasındaki Cumhurbaşkanlığı Seçim Sonuçları

	Oy Oranı (%)	Kayıtlı Seçmenler (%)	Oylar	Çekimsiz Seçmenler (%)
1974	0,75	0,62	190.921	15,77
1988	14,38	11,47	4.376.742	18,65
1995	15,00	11,42	4.571.138	21,62
2002 (1. tur)	16,86	11,66	4.804.703	28,40
2002 (2. tur)	17,79	13,41	5.525.906	20,29
2007	10,44	8,62	3.834.530	16,23
2012	17,90	13,95	6.421.426	20,52
2017 (1. tur)	21,30	16,14	7.678.491	22,23
2017 (2. tur)	33,90	22,36	10.638.475	25,44

Kaynak: Mondon, 2014: 304; Ministère de l'Intérieur, 2017.

Marine Le Pen, hukuk fakültesini bitirdikten sonra politikaya atılmaya ve babasının yolundan yürümeye karar vermiştir. Ulusal Cephe'ye ilk olarak 1993 yılındaki yerel seçimlerde katılmıştır. 1998 yılında Ulusal Cephe'nin hukuk bürosunun başına geçmiştir. 2011 yılında babasından parti liderliğini devralmıştır. Çoğu kişinin başaramaz gözüyle baktığı partiyi olumsuz ve itici imajından kurtarmak için kendi politikalarını hayata geçirmeye başlamıştır. Marine Le Pen, babası Jean Marie Le Pen'den 2011 yılında parti liderliğini devraldıktan sonraki üç yıllık kısa bir zaman aralığında Ulusal Cephe'yi babasından daha başarılı bir konuma yükseltmiştir. Avrupa'nın, aşırı sağ partiler arasında aşırı ırkçı ideolojisi nedeniyle en çok korktuğu parti olan Ulusal Cephe'yi Fransa'da birinci parti konumuna taşımıştır. Marine Le Pen, ilk başarısını 2012 yılındaki cumhurbaşkanlığı seçimlerinde %18 oy alarak elde etmiştir. 2014 yılında yapılan yerel seçimlerde ise partiden 11 belediye başkanı çıkartmayı başararak babasının oy potansiyelini aşmıştır. Ardından Avrupa Parlamento seçimlerinde Ulusal Cephe'yi ülkenin birinci partisi yaparak, babasının elde etmeyi başaramadığı bir zafere daha ulaşmıştır (BBC News, 2014).

Marine Le Pen, babası Jean Marie Le Pen'in Ulusal Cephe'ye liderlik yaptığı dönemde hâkim olan kutuplaştırıcı ve ayrıştırıcı anti-semitik söylemini terk etmiştir. Bu söylemin yerine ekonomik, toplumsal ve kültürel sorunları göçmen karşıtlığı üzerine inşa ettiği daha yumuşak bir söylem tercih etmiştir. İki lider arasındaki en temel farklılık Marine Le Pen'in ayrıştırıcı konuları ele almaktan kaçınmasıdır. Çünkü savaşın ne olduğu konusunda bir fikre sahip olmayan Fransa'daki 18-24 yaş arası grupta bu söylemin bir

karşılığı bulunmamaktadır. İşsizlik ve göç ilgilerini çeken en önemli konulardır. Marine Le Pen, bunun farkında olduğu için partiyi klasik söylemlerin dışına çıkartarak daha geniş kitleleri mobilize etmeye çalışmaktadır (Cigainero, 2017).

Tablo: 3
Jean-Marie Le Pen ile Marine Le Pen’in Söylemlerinin Karşılaştırılması

Jean-Marie Le Pen	Marine Le Pen	Ortak Söylemler
<ul style="list-style-type: none">• Yabancı düşmanlığı• Anti-Semitizm• Gelenekselcilik• Hristiyan ahlakına hitap• Eşcinsellik karşıtlığı• Komünizm karşıtlığı• Yasa ve Düzen:<ul style="list-style-type: none">i) İdam cezasının geri getirilmesi çağırısı• İkinci Dünya Savaşı ve Fransız sömürge savaşlarına atf• Anavatanla ilgili referanslar	<ul style="list-style-type: none">• Kaba sözlerle şekillenen muhalif dil kullanımı• Açık, kısa ve basit mesajlar• Referandum yoluyla doğrudan demokrasi çağırısı• Seçmenlerin sağduyusuna hitap• Tartışmalı ifadelerin yumuşatılarak tonlanması:<ul style="list-style-type: none">i) Avrupa Şüpheliğiii) Yahudi düşmanlığıiii) Göçmen karşıtlığıiv) Dışlayıcılıkv) İdam cezası• Laikliğe artan referans• Demokrasiye artan referans• Fransız Cumhuriyeti'nin geleneksel değerlerinin savunucusu olma iddiası• Ulusal egemenliği yeniden kurma çağırısı• Cumhuriyet değerleriyle bağdaşmadığı iddiasıyla çok kültürüllüğe ve İslam'a saldırı• Kontrollü göç için çağrı• Artan [milliyetçi] ekonomik söylem (AB, Avrupa Merkez Bankası ve Euro karşıtlığı) Küreselleşme karşıtlığı	<ul style="list-style-type: none">• Krizleri fırsat çevirmek• İdeolojiden vazgeçmek (ne sağ ne de sol olduğunu iddia etmemek)• Düşman yaratmak• Milliyetçilik• Göç karşıtlığı• Güvensizliğe odaklanmak• Fransız kimliğini öne çıkartmak ve değerinin eskisine kıyasla azaldığını iddia etmek• Ulusal önceliği ısrarla talep etmek• Liyakat temelli vatandaşlığa kabul

Kaynak: McGregor, 2018: 69-70.

Marine Le Pen, yetersiz ekonomi bilgisini ise kendilerini “küreselleşmenin kaybedenleri”³ olarak tanımlayan kitleleri mutlu edecek söylemlerle güçlendirmeye çalışmıştır. Fransa’da yaşayan göçmenleri ve Fransa’ya gelmekte olan göç akınına ülkedeki işsizliğin temel nedeni olarak sunmuştur. Böylelikle Fransa’daki işsizlerin ve kriz altında ezilen işçilerin ilgisini çekerek partinin oy oranının artmasına katkı sağlamıştır. Yabancıların sosyal yardım almasına ve oy kullanmasına karşı çıkmıştır. Bütün bunlara ek olarak sınırların kapatılması ve yasa dışı göçmenlerin sınır dışı edilmesini destekleyecek nitelikteki söylemleriyle daha geniş kitlelere hitap edebilmiştir (Uzun, 2021: 80).

Marine Le Pen, 2018 yılında ise Ulusal Cephe’nin aşırı sağcı geçmişini geride bırakmak için partinin yeni ismini “Ulusal Birlik” (Rassemblement National) olarak değiştirmiştir. Marine Le Pen’e göre Ulusal Cephe ismi kimsenin görmezden gelemeyeceği başarılı ve onur dolu bir geçmişe sahiptir. Fakat bu ismin Fransa’daki bazı grupların partiyeye vermesini engelleyen ve geçmişle bağlantılı olan psikolojik bir etkisi söz konusudur. Marine Le Pen, Ulusal Birlik isminin partinin geleneksel tabanı dışındaki seçmenlere de hitap edecek nitelikte olduğunu iddia etmektedir (Sputnik Türkiye, 2018). Çünkü partinin

³ “Küreselleşmenin kaybedenleri” deyimi, sosyoekonomik olarak küreselleşmenin faydalarından yararlanamayan, düşük vasıflı işlerde çalışan, düşük gelirli, yüksek eğitilmiş olmayan ve siyasete ve siyasi kurumlara güvensiz kesimleri ifade etmek için kullanılmaktadır. Sosyoekonomik sorunlar için bir suçlu arama eğiliminde olan bu kesimler popülist görüşlerde kendilerine ait öğeler bularak, korumacı politikaları desteklemeye yönelmekte ve aşırılıklarına rağmen popülist ve aşırı sağ partilere oy vermeyi tercih etmektedirler (Eren, 2017; Gitmez, 2020: 3-4).

eski adında geçen "*cephe*" (front) kavramı bir çatışmayı ifade ederken, yeni ismi çatışma değil "*birlik*" mesajı vermektedir. Marine Le Pen, bu değişiklik vasıtasıyla partinin Fransa toplumundaki daha geniş kitlelere erişebileceğini, geçmişle olan bağlantılarından ve insanların gözündeki önyargılarından da kurtulacağını düşünmektedir (Amerika'nın Sesi, 2018).

4. Fransa'da Uluslararası Göçün Güvenikleştirilmesi

4.1. Ulusal Cephe'nin Göç Karşıtı Söyleminde Toplumsal Güvenlik Teması

Uluslararası göçün toplumsal güvenlik bağlamında bir güvenlik tehdidi yarattığı yönündeki söylem, güvenikleştirici aktör tarafından alımlayıcı kitleye genellikle göçmenlerin ev sahibi ülkenin etnik, kültürel, dini ve dilsel yapısını değiştiren ya da değiştirme kapasitesine sahip olan toplumsal bir tehdit olarak lanse edilmektedir. Bu söylemde ulusal topluluğun hayatta kalmasının önündeki en büyük içsel ve dışsal tehdidi göç teşkil etmektedir. Bu bağlamda güvenikleştirici aktör konumunda olan Marine Le Pen alımlayıcı kitle konumundaki Fransız kamuoyunun göç konusundaki algısını değiştirmek istemektedir. Göçü bir güvenlik tehdidi olarak sunmak için ise göçmen karşıtı söylemlerini toplumsal güvenlik teması üzerine inşa etmektedir. Özellikle Müslüman ülkelerden gelen göçmenler Fransa'nın kültürel homojenliği ve sosyal bütünlüğü için bir tehdit olarak yansıtılmaktadır. Çok kültürlülük karşıtlığı, Ulusal Cephe tarafından uluslararası göçün güvenikleştirilmesinde toplumsal güvenlik ile ilişkilendirilmektedir. Ayrıca çok kültürlülükle bağlantılı olan göçmenlerin asimilasyonu sorunu da Marine Le Pen'in endişeleri arasındadır. Ulusal Cephe, göçmenlerin topluma entegrasyonu yerine asimilasyona tabi tutulmalarını tercih etmektedir. Bunun nedeni ise Ulusal Cephe'nin kuruluşundan itibaren entegrasyonun çatışmalar yaratan çok kültürlü bir topluma yol açtığını iddia etmesinden kaynaklanmaktadır (Bektaş, 2019: 115). Marine Le Pen'in 2016 yılındaki konuşmasına bakıldığında bu düşünce yapısı net bir şekilde ortaya çıkmaktadır:

"Uzun yıllar boyunca Fransız anayasasında var olan ulusun bağımsızlığı ve Fransa'nın bölünmez bir cumhuriyet olduğu ilkelerini savunduk. Şu anda ise çok kültürlülüğe karşı savaşıyoruz. Çünkü çok kültürlülüğün toplumda çatışmalara yol açtığına inanıyoruz ve artık Fransa'da var olmayan laik, demokratik ve sosyal bir Cumhuriyet için savaşıyoruz" (BBC News, 2016).

Marine Le Pen'in söyleminde "çok kültürlülük" karşıtı vurgunun hâkim olduğu görülmektedir. Toplumsal parçalanmanın bir nedeni olarak sunulan çok kültürlülük Marine Le Pen tarafından Fransa'nın etnik, kültürel, dini, dilsel ve laik yapısını değiştirebilecek kapasitedeki toplumsal bir tehdit olarak yansıtılmaktadır. Bu şekilde toplumda çok kültürlülüğe karşıtlık teşvik edilmektedir (Martins, 2012: 82). Marine Le Pen, vatanseverlik kavramının Fransız siyasetinden her geçen gün daha fazla silindiğini iddia etmektedir. Ayrıca Fransız dili ve kültürünün göçmenlerin asimilasyona karşı direnciyle seyretilildiği inancına sahiptir. Babası gibi Marine Le Pen de göçmenlerin Fransız kültürünü ve dilini tam olarak benimsemeleri için yabancı kültürleri ve dillerini tamamen terk etmesi gerektiği

yönündeki asimilasyoncu görüşünü takip etmektedir. Ulusal Cephe lideri, artık Fransa'daki göçmenler arasında uygun asimilasyonun gerçekleşmediğine inandığını şu sözleriyle dile getirmektedir: "*Eskiden göçmenler Fransa'ya gelirlerdi ve topluma karışıyorlardı. Fransız dilini ve geleneklerini benimsenirdi. Fakat şimdi tüm topluluklar, kendi kodları ve gelenekleriyle yönetilen Fransa içinde yaşamaktalar*" (Martins, 2012: 87).

Bu söylemde, Ulusal Cephe Fransa'nın mevcut entegrasyon politikalarını etkili olmayan bir göçmen entegrasyonu yaklaşımı olarak eleştirmektedir. Bu söylem aynı zamanda Ulusal Cephe'nin göçmenlerin asimilasyonu için hâlihazırda Fransa'da uygulanandan daha klasik ve daha sert bir yaklaşımın benimsenmesi arzusunu taşıdığını göstermektedir.

Marine Le Pen'in 2012 yılındaki seçimler öncesinde yaptığı aşağıdaki konuşmasında ise çok kültürlülük karşıtlığı göze çarpmaktadır. Aynı zamanda göçmenlerin sahip olduğu kültürel normların Fransız geleneklerine giderek daha fazla dayatıldığı iddiası söz konusudur. Fransız vatandaşlarının helal yemek, cinsiyet ayrımı ve dini yasalar dahil olmak üzere kendi kültürel normlarına uygun olmayan uygulamaları göçmen nüfusuna kültürel ihtiyaçlarına göre uyarlamak zorunda bırakılmalarından rahatsız olduğuna dikkat çekilmektedir. Ayrıca göçmenlerin kültürel normlarının Fransız toplumuna dayatılmasından da Fransız Hükümeti'nin politikaları sorumlu tutulmaktadır:

"Bir ülkeye geldiğinizde onun kanunlarına, değerlerine, kurallarına, kodlarına ve geleneklerine uymanız gerektiğine inanıyorum. Tüm istediğim bu, ama ne yazık ki Fransız Hükümeti'nin politikaları bunu yansıtmıyor. Laik okullarda helal yemeklerin dayatılmasını istemiyorum. Fransız yüzme havuzlarında ayrı cinsiyetler için ayrı saatler olmasını istemiyorum. Fransız Medeni Kanunu'nun dini yasalara uygun olarak uyarlanmasını istemiyorum. Bu kadar basit." (Martins, 2012: 82).

Nitekim, Marine Le Pen'in bu düşüncesini destekler nitelikteki 2014 yılında sarf ettiği "*Okul menülerinde dini farklılıklara göre özel istekleri kabul edemeyiz. Dinin kamu yaşamına girmesi için hiçbir neden yok*" (Hürriyet, 2014) şeklindeki sözleri, Fransa'daki okullarda Müslüman öğrenciler için satılmakta olan domuz eti içermeyen menüleri laiklik ilkesinin ihlali ile ilişkilendirmesinin bir örneğini teşkil etmektedir. 2018 yılına gelindiğinde Marine Le Pen'in rahatsız olduğu bu durum, Ulusal Cephe'nin belediye başkanlığını yürüttüğü Beaucaire şehrindeki okul kantinlerinde Müslüman öğrenciler için satılmakta olan domuz içermeyen menülerin kaldırılmasıyla bir söz edimi olmaktan çıkartılarak hayata geçirilmiştir. Diğer bir deyişle yerel politika düzeyinde fiili bir güvenikleştirme eylemi ortaya konulmuştur (Özcan, 2018).

Mülteci krizinin başlangıcından itibaren Marine Le Pen, göç ile terörist saldırıların artışı arasında doğrudan bağlantılar kurmuştur. Paris'teki saldırılardan önce bile, Ulusal Cephe sürekli olarak göç ve İslami köktendincilik arasındaki ilişkiyi ön plana alacak şekilde söylemlerde bulunmuştur. Bu çerçevede Ulusal Cephe, göç ve göçmenler ile çeşitli toplumsal ve güvenlik sorunları arasında doğrudan ve tartışmalı bağlantılar kurmaktadır.

Marine Le Pen'in aşağıdaki konuşması, "*gettolar*" ve "*etnik gruplar arası çatışma*" gibi kavramlar ve radikal İslam ile olan bağlantısı üzerinden değerlendirilmiştir. Bununla birlikte bu konuşma Marine Le Pen'in göçü Fransız ulusal kimliğine yönelik tehdit algısı ile bir güvenlik meselesi olarak gördüğünü göstermektedir:

"Kontrolsüz göç, artık yeni Fransızları asimile edemeyen bir Cumhuriyet için gerilim kaynağıdır. Gettolar, etnik gruplar arası çatışmalar, topluluk talepleri ve siyasi dini provokasyonlar, ulusal kimliğimizi baltalayan ve bununla birlikte giderek görünür hale gelen İslamlaşmayı da beraberinde getiren kitlesel göçün doğrudan sonuçlarıdır." (Sweet, 2017: 40).

Marine Le Pen'in göçmen karşıtı söyleminde İslam, Müslüman olan göçmenler ile ilişkilendirilerek uluslararası göçün güvenikleştirilmesinde kullanılmaktadır. Aynı zamanda Fransa'da "*biz*" kimliğinin tanımı için "*öteki*" olarak inşa edilmektedir. Marine Le Pen, İslam karşıtı söyleminde "İslami köktendinciliğe" karşı mücadeleye vurgu yapmaktadır. Ayrıca İslami köktendinciliğin sadece Fransız ulusal güvenliği ve iç istikrarına yönelik bir tehdit olmadığını belirtmektedir. Aynı zamanda Fransız kültürünün, Fransız yaşam tarzının ve laikliğin düşmanı olduğunu iddia etmektedir. Marine Le Pen'in 2015 yılında Oxford Üniversitesi'nde yaptığı aşağıdaki konuşmasında bu yöndeki vurgular dikkat çekicidir:

"Bugün karşı karşıya olduğumuz terörizm totaliter bir ideolojinin, orta çağın, belirsizliğin ve insanlık dışılığın hizmetindedir: İslami köktendincilik. Özgürlüklerin ve insan haklarının yurdu olan Fransa, kendi topraklarında İslami köktendinciliğin saldırısına uğramıştır. Bu ideoloji silahlıdır: İslamcı teröristleri eğitmekte ve harekete geçirmekte; uluslararası cihatçılığı finanse etmekte ve dini fanatizmi körüklemektedir. Bunlar 7, 8 ve 9 Ocak 2015'te Paris'e saldıran insanlar. (...) Bize ait olan ve nefret ettikleri her şeyi Fransa'da yok etmeye geliyorlar: özgürlüğümüzü, yaşam tarzımızı, kültürümüzü ve laikliğimizi." (OxfordUnion, 2015).

Marine Le Pen, 2017'deki cumhurbaşkanlığı seçim kampanyası sırasında göç ve İslam karşıtı söylemlerini sık sık dile getirmiştir. Medeniyetlerinin göç tehdidi altında olduğu konusunda Fransız toplumunu uyarmış ve Fransız yaşam tarzını korumak için göçü durduracağını sözünü vermiştir. Fransa'nın Müslüman nüfusunu açıkça hedef alan konuşmasında aşağıdaki sözleri dile getirmiştir:

"Fransa'da istediğimiz zaman şarap içeriz. Fransa'da kadınları peçe takmaya zorlamayız çünkü onlar saf değildir. (...) Fransa'da kimin Fransız olmayı hak ettiğine biz karar veririz. (...) Burası bizim evimiz. Fransızlar kendi ülkelerinde kendilerini yabancı hissediyor. (...) Çünkü göçmenlerden, yasadışı olanlardan bile daha az hakları var. (...) Fransızlar, kendilerine ait olmayan adetlere ve kanunlara tabi olmadan Fransa'da Fransızlar gibi yaşamak istiyorlar. (...) Fransa ulusal kimliğine, yani en derin varlığına, kendisini yaşatma hakkına sahiptir" (Agnew & Chassany, 2017).

Marine Le Pen yukarıdaki söyleminde bir güvenikleştirici aktör olarak tüm Fransız halkı adına konuşma yetkisini kendisinde görmektedir. Müslümanların kültürel farklılıklarını tolere etmeyeceklerini söylemlerinde tekrarlamaktadır. Bu farklılıkları Fransız toplumunun değer yargılarına varoluşsal bir tehdit olarak inşa etmektedir. Dahası, tehditkâr bir mizaçla "onlara" karşı kolektif bir "biz" anlayışını harekete geçirmektedir. Yukarıdaki söylemler de Marine Le Pen'in bir güvenikleştirici aktör olarak rolünü ne şekilde üstlendiğini daha somut bir şekilde göstermektedir (Dimitrov, 2019: 25).

Fransa'da 2015 ve 2017 yılları arasını kapsayan dönemde IŞİD ile bağlantılı olan pek çok İslamcı terör saldırısı meydana gelmiştir. Yaklaşık 240 kişinin hayatını kaybetmesi göçmen karşıtı olan Ulusal Cephe'nin güvenlik konusunu seçim kampanyasının merkezine koymasına zemin hazırlamıştır. 2017 cumhurbaşkanlığı seçimlerinde Marine Le Pen, 2015 yılında Fransa'da gerçekleştirilen terör olaylarını göçmenlik karşıtı politikası için bir sıçrama tahtası olarak kullanmıştır:

"(...) Üzerimize ağır gelen ciddi terör tehdidiyle, tehlikeyi temsil edenleri sınır dışı edebilmek için kimin içeri gireceğini kontrol edebilmeliyiz. (...) Cumhurbaşkanı olduğumda Fransa'yı AB'den ve sınırları olmayan Schengen bölgesinden çıkartacağım. Hükümet, Fransız vatandaşlarına yabancılardan daha az hak vermektedir. (...) Sizi koruyacağım. Cumhurbaşkanı olarak ilk önlemim Fransa'nın sınırlarını eski haline geri getirmek olacaktır. Burası bizim evimiz! (...) Kitleselel göç, Fransa için bir fırsat değil, Fransa için bir trajedidir" (Dearden, 2017a).

Sonuç olarak, Marine Le Pen toplumsal güvenliği ön plana aldığı göç karşıtı söylemini Fransız ulusal kimliği ve kültürünün homojen yapısının bozulacağı endişesi üzerine inşa etmektedir. Bu anlamda mevcut güvenlik tehdidi geleneksel askeri anlamda Fransız devletine yönelik değildir. Aksine Fransız kültürüne ve etnik yapısına yöneliktir. Esasında toplumsal güvenlik temasıyla Fransız kimliğinin hayatta kalmasına ve yaşatılmasına dikkat çekilmektedir. Marine Le Pen göçmen karşıtı söyleminde özellikle Müslüman göçmenleri Fransız kültürünün homojenliğine, ulusal kimliğine, cumhuriyetçi değerlerine, laikliğine ve ulusal güvenliğine tehdit olarak göstermektedir. Böylelikle de halihazırda Fransız toplumunda var olan Fransız yaşam tarzının yok olması yönündeki korkuyu çok kültürlülük karşıtlığıyla şekillendirmektedir. Marine Le Pen'in söylemlerinde Müslüman göçmenleri ve İslam'ı hedef alması kültürel ırkçılık bağlamında değerlendirilebilir. Marine Le Pen bu şekilde Müslümanlara ve İslam'a karşı yeni-ırkçı bir söylemi dile getirmektedir. Bu durum ise Fransız toplumunda göçmenlere karşı şiddet eğilimlerini ve ırkçılık hareketlerini teşvik etmektedir. Özellikle de İslam karşıtı saldırıları artırmaktadır. Yapılan son araştırmaya göre Fransa'da 2019 yılında Müslümanlara yönelik 154 saldırı gerçekleştirilirken; bu sayı 2020 yılında 235'e yükselerek %53 artmıştır (Özcan, 2021).

4.2. Ulusal Cephe'nin Göç Karşıtı Söyleminde Ekonomik Güvenlik Teması

Aşırı sağ partiler tarafından uluslararası göçün güvenikleştirilmesinde göçmenler, ev sahibi ülkelerin üzerinde taşıdığı mevcut sosyopolitik ve ekonomik sorunların nedeni olarak gösterilmektedir. Yani bir nevi "*günah keçisi*" olarak ilan edilmektedirler. Dolayısıyla ev sahibi topluma güvenikleştirici aktör tarafından ekonomik ve mali bir yük olarak sunulan göçmenler, göçmen karşıtı söylemler aracılığıyla toplum tarafından ev sahibi devletin refah sistemine yönelik bir tehdit olarak görülmektedir. Ulusal Cephe'nin göç karşıtı söylemlerinde de Fransız toplumunun göçmenlere karşı ekonomik güvenlik kaygılarını ön plana çıkartacak nitelikteki bir tema söz konusudur (Bektaş, 2019: 119).

Baba Jean Marie Le Pen göçmen entegrasyonunun "*eşit iş fırsatı*" gibi çok kültürlülük politikaları aracılığıyla göçmen emeğini Fransız vatandaşlarının çalışmalarına göre öncelikli hale getirdiği için reddetmiştir. Ulusal Cephe'nin "*İki milyon göçmen, işsiz kalan iki milyon Fransız'ın nedenidir*" şeklindeki açıklamasında görüldüğü gibi, Jean Marie Le Pen göç, küreselleşme ve çok kültürlülük politikalarının yerli Fransız vatandaşları için sosyal ve ekonomik olumsuzluklar ve kayıplar yarattığını iddia etmektedir. Söz konusu kriz senaryosunu Fransız toplumuna dayatmaya çalışmaktadır. Bu söylem tekniği, "*düşman*" ve "*kriz*" yaratma olgularıyla inşa edilen korkuyu Fransız vatandaşlarının günlük endişelerine bağlamaktadır. Jean Marie Le Pen'in bu tür sosyoekonomik kaygılara çözümü ise "*ulusal tercih*" politikasının uygulanmasıdır. Ayrıca Fransız vatandaşının işgücü, eğitim, konut ve sağlık hizmetlerinin yanı sıra sosyal hayatın her alanında öncelikli hale getirilmesidir (Martins, 2012: 81). Aynı şekilde Marine Le Pen'in de babası Jean Marie Le Pen gibi göçün çok kültürlü politikalara geçişin, sosyal ve ekonomik fırsatlar bağlamında Fransız vatandaşlarının günlük yaşamlarını olumsuz etkilediğine dair endişelerini taşımaya devam etmekte olduğu söylenilebilir. Örneğin, Marine Le Pen, babasıyla benzer bir şekilde çok kültürlü pozitif ayrımcılık kavramları ve eşit iş fırsatı politikalarının yerli Fransız vatandaşlarını kendi toplumlarında dezavantajlı konuma düşürdüğünü savunmaktadır. Marine Le Pen 2011 yılında Russia Today'e verdiği bir röportajda, bu endişelerini şu şekilde dile getirmiştir:

"Bugün, tüm işletmeler, özellikle büyük olanlar, başka kültürlerden veya farklı kökene sahip kişilerin işe alınmasını öngören bir tüzük imzaladı; bu, Fransız kökenli fakir bir Fransız'ın, diğerlerinin gerisinde kalacağı anlamına gelmektedir. Bunun Cumhuriyetçi eşitlik ilkesinin ihlali olduğuna inanmaktayım. Bir kişinin sırf ten rengi, kökeni veya inancı nedeniyle işe alınması gerektiği konusunda anlaşmak, Fransa'nın temel değerleriyle mutlak bir çelişki içermektedir. Bu, yabancıysanız bir Fransız vatandaşından daha yüksek bir istihdam şansına sahip olduğunuz anlamına gelmektedir. (...) Sonuç olarak, Fransızlar kendi ülkelerinde ayrımcılığa uğramaktadırlar" (Russia Today, 2011).

Görüldüğü üzere, Marine Le Pen, göçmenleri Fransız refah sistemine ve toplumuna mali bir yük olarak sunmaktadır. 2015 yılındaki söyleminde de bunu görebilmek mümkündür: "*Göç, Fransa'daki kitlesel işsizliği daha da kötüleştiriyor. 6,1 milyon işsiz ve*

9 milyon insan yoksulluk içinde yaşarken, Fransa artık yeni göçmen alabilecek kapasiteye sahip değil.” (OxfordUnion, 2015).

Marine Le Pen, 2017 cumhurbaşkanlığı seçimi öncesinde Le Monde gazetesine verdiği röportajda, “*Yabancı çalışanlar için tüm yeni sözleşmelere ek bir vergi yoluyla istihdamda ulusal öncelik uygulayacağız*” (Dearden, 2017b) şeklindeki söylemiyle yabancı çalışanların işe alınmasını önlemek için yeni bir vergi uygulaması getireceğinin sözünü vermiştir. Marine Le Pen, bu şekildeki bir tedbirin işverenleri ulusal öncelik ilkesini uygulamaya zorlayacağına ve ekonomik istihdam olanaklarından göçmenlerin yerine Fransız vatandaşlarının yararlanabileceğini iddia etmiştir. Aynı zamanda bu iddiasıyla birlikte toplumda söz konusu olan ekonomik endişelere hitap etmiştir.

Marine Le Pen 2016 yılında BBC’de yaptığı aşağıdaki konuşmasında Fransa’daki barınma, sağlık hizmetleri, işsizlik yardımları, iş olanakları gibi sosyal hizmetlerin dağılımının “*ulusal öncelik*” baz alınarak yapılması gerektiğini ortaya koymaktadır:

“Fransa’yı bölen şey, göçmenlerin kitleler halinde gelişidir. Büyük bir adaletsizlik hissi yaratan şey ise, sokaklarda binlerce evsiz insanın olması ve onlara herhangi bir konut veremeyeceğimizi söylememize rağmen göçmenler için on binlerce ev bulabilmemizdir. Bir Fransız lider olarak benim sorumluluğum, her şeyden önce kendi halkımın refahı, güvenliği hakkında düşünmek olmalıdır” (BBC News, 2016).

Ona göre Fransız Hükümeti’nin sunmuş olduğu hizmetlerden göçmenler değil ulusal vatandaşlar ayrıcalıklı bir şekilde yararlanmalıdır. Marine Le Pen, ekonomik güvenliği vurguladığı bu tarz söylemleriyle (Avrupa’daki diğer aşırı sağ partilerin de sıklıkla kendi ülkelerinde yaptıkları gibi) esasında Fransız toplumu içinde kendisini küreselleşmenin kaybedenleri olarak gören ve hükümete karşı güveni sarsılmış olan kitlelere hitap etmek ve onları etkilemeye çalışmaktadır.

Güvenikleştirici aktör konumundaki Marine Le Pen, göçü Fransız toplumunun kültürüne, kimliğine ve değer yargılarına varoluşsal bir tehdit olarak alımlayıcı kitle konumundaki Fransız toplumuna sunmaktadır. Bu şekilde uluslararası göçü Fransa’da güvenikleştirmektedir. Fransa’da yaklaşık beş milyona yakın Müslüman yaşamasına rağmen, Marine Le Pen “*İslam’ın tüm çeşitlerine, pratiğine, yayılışına savaş açıyorum. İslam’ı tüm yönleriyle yasaklamak istiyorum*” (Millî Gazete, 2021) gibi pek çok İslam karşıtı söylemde bulunmaktadır. Marine Le Pen’in İslam karşıtı söylemleri Fransız toplumunda karşılık bulmaktadır. Yapılan son anket sonuçları, Marine Le Pen’in 2022 cumhurbaşkanlığı seçimleri için oy oranını giderek artırdığını göstermektedir. Anket sonucuna göre Ulusal Cephe’nin Fransız kamuoyundaki desteği %26 iken rakibi Macron’un %24 oranında desteği söz konusudur. Bu oranlardan hareketle güvenikleştirici aktör konumunda olan Marine Le Pen’in alımlayıcı kitleyi etkisi altına alarak kabul sağladığı sonucuna da varabilmek mümkündür.

4.3. Ulusal Cephe'nin Göç Karşıtı Söyleminde Ulusal Güvenlik Teması

Ulusal Cephe'nin göçmen karşıtı söyleminde ulusal güvenlik teması Marine Le Pen'in AB karşıtı söylemleriyle yakından ilişkilidir. AB üyesi olan Fransa'nın, AB'nin göç politikalarına uymak zorunda olması Ulusal Cephe'nin ana endişelerinden birisini teşkil etmektedir. Marine Le Pen, egemen bir devlet olarak Fransa'nın topraklarına kimlerin girebileceği ve sınırları dışında kimlerin kalması gerektiği gibi sınır kontrolüyle ilgili temel kuralları AB'den bağımsız bir şekilde belirlemesi gerektiğini savunmaktadır. Göçün bir ulusal güvenlik sorunu teşkil ettiğine yönelik söylemlerini AB karşıtlığı üzerinden şekillendirmektedir. Başka bir deyişle, Marine Le Pen göçü Avrupa şüpheciliği temelinde sınır denetimi ile ilişkilendirerek Fransız toplumunun ilgisine sunmaktadır. Göçün Fransız toplumu üzerindeki olumsuz etkilerinden ancak sınırların kontrolünün AB'den geri alınarak sağlanabileceğine inanmaktadır. Marine Le Pen'in 2015 yılında Charlie Hebdo saldırılarından sonra Oxford Üniversitesi'nde gerçekleştirdiği konuşmasında sarf ettiği şu sözler bunun yansımaları açıkça göstermektedir:

"Sınırlarımızın kontrolünü ve komutasını yeniden elde etmeliyiz. İnsanların ve malların serbest dolaşımı doğması, Avrupa Birliği liderlerinin zihninde o kadar güçlü bir şekilde yer edinmiştir ki, ulusal sınır kontrolü fikri bile onlar tarafından bir sapkınlık olarak kabul edilmektedir. Ancak sınırlar cihatçılıktan ilk korunma şeklimizi oluşturmaktadır. (...) Dünyadaki ülkelerin %95'inin kendilerini korumak, kontrol etmek ve topraklarına kimlerin girebileceğine karar vermek için sınırları vardır. Sınırlar yoksa, devlet yoktur, güvenlik yoktur, egemenlik yoktur, bağımsızlık ve özgürlük yoktur!" (OxfordUnion, 2015).

Marine Le Pen'e göre Schengen Anlaşması teröristlerin Fransa'nın ulusal sınırlarında özgürce hareket etmesine olanak sağlamaktadır. Marine Le Pen'in, aynı konuşmasındaki şu sözlerinden de görülebileceği gibi, AB'yi AB sınırlarını etkin bir şekilde korumamakla suçlamaktadır:

"Ulus devletlerin dağılmasını kendisine hedef olarak seçen teknokratik bir Avrupa Birliği. (...) Her yıl, Balkanlar'dan gelen tonlarca silah, onları durdurmak için gerçek bir engel olmadan Fransız topraklarına giriyor ve yüzlerce cihatçı Avrupa'da engel olmadan dolaşiyor. Beş kişiyi öldüren cihatçı Amedy Coulibaly'nin makineli tüfeği Belçika'dan geçti. Arkadaşı ve suç ortağı Hayat Boumeddiene, İspanya üzerinden sorunsuz bir şekilde Suriye'ye kaçabildi. Bunlar, ulusal hükümetlerin Brüksel'in emirlerine boyun eğmelerinin sonuçlarıdır. AB, tamamen açık sınırlar dayatmasıyla bizi zayıflatıyor. (...) Daha az personel, daha az ekipman, düşük performans. Ulusal sınırlarımız olsaydı, 9 Ocak'ta öldürülen köktendinci teröristlerden en az birinde olduğu gibi, Suriye'de savaşmaya veya Yemen'de eğitim almaya gittikten sonra, Fransız topraklarına giren teröristlerin çoğunu muhtemelen durdurabilirdik" (OxfordUnion, 2015).

Marine Le Pen söylemlerinde yalnızca Fransa'ya yeni gelen göçmenleri değil aynı zamanda ülkede doğan ikinci ve üçüncü nesil göçmen Fransa vatandaşlarını da güvenikleştirmektedir. Bu insanları terörist saldırılar gerçekleştirme potansiyeli taşıyan

tehlikeli saldırganlar olarak tasvir etmektedir. AB'yi sınırların güvenliğini sağlayamadığı gerekçesiyle eleştirmektedir. Ortaya çıkan sınır güvenliği zafiyetinin teröristler tarafından kullanıldığını, göçmen rotaları vasıtasıyla Fransa'ya gelerek ülkede terör saldırıları gerçekleştirdiklerini savunmaktadır. Burada vurgulanması gereken husus teröristleri İslami köktendincilik ile ilişkilendirmesidir. Marine Le Pen, göçmen karşıtı söylemini Müslümanlık ile teröristlik arasında kurduğu bağlantı üzerinden inşa etmektedir. Fransız toplumuna ulusal ve toplumsal güvenliğe tehlike oluşturduğu şeklinde sunmaktadır. Bu hususlar, Marine Le Pen'in 2016 yılında BBC'ye verdiği röportajında sarf ettiği şu sözlerinde kolaylıkla gözlemlenebilir:

"İslami köktendincilerin saldırıları kısmen burada doğan Fransızlar tarafından gerçekleştirildi. Göçmenlerin yanına gizlice giren İslam devleti askerlerine de sahip olmak zorunda mıyız? (...) Bataclan'a yapılan korkunç saldırıyı düşünün, teröristlerden üçü göçmen rotalarını kullanarak buraya gelmişlerdi. Fransa'da başa çıkmamız gereken bir İslami köktendincilik sorunumuz var. (...) Bu ciddi soruna göçmenlerle birlikte gelen teröristleri de eklemek istemiyoruz" (BBC News, 2016).

Marine Le Pen, göçmenleri Fransa topraklarında serbest bir şekilde dolaşan teröristler olarak tasvir etmektedir. Ayrıca onları Fransız toplumunun güvenliğine yönelik oluşturduğu tehdit dışında kamu sağlığı sorunlarının nedeni olarak da öne çıkarmaktadır. Marine Le Pen, Mart 2016'da Marsilya'da yaptığı konuşma sırasında göçmenlerin Fransa'nın güvenliğine yönelik oluşturduğu tehdidi şu sözleriyle dile getirmiştir: "*Göçmenler şimdi çevremizde, tren istasyonlarında veya gecekondularında mahallelerinde dolaşıyorlar, bu Fransa'nın çok büyük güvenlik ve kamu sağlığı sorunlarının nedeni. (...) Artık teröristlere alışıyorduk*" (Dimitrov, 2019: 25-26).

Bir güvenikleştirici aktör olarak Marine Le Pen'e göre göçün ortaya çıkardığı varoluşsal tehdidin üstesinden gelebilecek olağanüstü önlemler ise Fransa'nın kendi sınırları üzerindeki kontrolü geri almasıdır. Marine Le Pen, Fransa'nın sınırlarının kontrolünü geri almasına yönelik söyleminde her zaman mevcut bir argüman olarak sınırların yeniden kurulmasına olan bağlılığını dile getirmektedir. Ona göre, sınır kontrolü devletin egemenliğinin temel bileşenlerinden birini kapsamaktadır ve kontrolsüz göç ile terörizmin durdurulmasında hayati bir rol oynamaktadır. Kendi sınırları üzerindeki kontrolü geri alma söylemi "*sınırlar olmadan, koruma veya güvenlik yoktur*" şeklinde Marine Le Pen tarafından dile getirilmektedir (Dimitrov, 2019: 26).

5. Sonuç

Uluslararası göç olgusu 1973 Petrol Krizi'ne kadar Batı Avrupa ülkelerinde bir güvenlik tehdidi olarak görülmemiş, aksine İkinci Dünya Savaşı sonrası dönemde Avrupa ülkelerinin refah seviyelerinin artmasıyla birlikte iş gücüne duyulan ihtiyaç göçmenler aracılığıyla karşılanmıştır. Göçmenler yaşadıkları ülkelerde misafir işçi olarak kabul edilmişlerdir. Zaman içerisinde iş gücüne duyulan ihtiyacın azalmasıyla birlikte bir gün mutlaka kaynak ülkelerine geri dönecekleri düşünülmüştür. Bu sebepten ötürü de göç ve

göçmenlik ulusal ya da siyasal açıdan bir problem teşkil etmemiştir. Ancak 1973 Petrol Krizi'yle birlikte dünya çapında küresel bir ekonomik bunalımın yaşanması, ülkelerin refah düzeylerini derinden etkilerken; göçmenlerin sanılanın aksine kalıcı olduklarının anlaşılması üzerine uluslararası göç olgusu güvenikleştirilmeye başlanmıştır. Eşzamanlı olarak da Avrupa'daki aşırı sağ parti ve hareketler de bu dönemde ortaya çıkmaya başlamışlardır.

Esas itibarıyla uluslararası göç, 11 Eylül 2001 terör saldırılarıyla birlikte birincil derece öneme sahip politika alanı olarak ulusal güvenlik bağlamında değerlendirilmeye başlanan bir güvenlik sorunu haline gelmiştir. Göç ve göçmen karşıtlığı 11 Eylül öncesi dönemde daha çok ekonomik, politik, milliyetçi ve normatif kaygılar tarafından şekillendirilmiştir. 11 Eylül terör saldırılarıyla birlikte terörizm ile Müslüman göçmenler ilişkili hale getirildiği için, göç aşırı sağ partiler tarafından ülkelerin ulusal, toplumsal ve ekonomik güvenliklerine yönelik potansiyel bir tehdit olarak sunulmaya başlanmıştır. 11 Eylül terör saldırılarıyla görünürlük kazanan ve eylemlerini kesintisiz bir şekilde Avrupa ülkelerinde artırmaya devam ettiren terör saldırıları da ulusal güvenlik, ulusal kimlik, toplumsal uyum ve vatandaşlık gibi kavramların ülkeler ve toplumlar nezdinde daha fazla tartışılmasına zemin hazırlamıştır. Bu ortamda, pek çok aşırı sağ parti genel olarak göçmenlerin ülke içi suç oranlarını artırdığı, refah devletinin imkânlarını kötüye kullandığı ve göçmenlerin topluma uyum sağlayamadığı şeklinde söylemler geliştirmişlerdir. Özel olarak da söylemlerini İslam karşıtlığı ve Müslüman göçmenlerle ilgili ötekileştirici tutumlar üzerine inşa etmişlerdir. Bu hususa parti programlarında öncelikli konular arasında yer vermeye başlamışlardır. Bu çerçevede, göçün güvenikleştirilmesi, çoğunlukla kısıtlayıcı göç ve sığınma önlemlerinin alınmasına ve ilgili devletlerde daha sıkı sınır kontrollerinin uygulamaya sokulmasına neden olmaktadır.

Göçün güvenikleştirilmesine ilişkin literatür gözden geçirildiğinde ulusal, bölgesel ve uluslararası düzeyde farklı güvenikleştirme aktörlerinin (siyasal elitler, hükümet, devlet temsilcisi, siyasi partiler, toplum, ordu) söylemleri aracılığıyla göçün güvenikleştirilebileceği görülmektedir. Bu çerçevede, çalışmada incelenen ulusal düzeydeki vaka örneklerinden Fransa'daki güvenikleştirici aktörün aşırı sağ muhalefet partisi olan Ulusal Cephe olduğu sonucuna varılmıştır. Ulusal Cephe'nin aşırı sağ parti olarak uluslararası göçü güvenikleştirme sürecine bakıldığında, Fransa'daki aşırı sağ geçmişin eskiye dayandığı görülmektedir. Dolayısıyla, uluslararası göçün Fransa'da Ulusal Cephe tarafından güvenikleştirilmesi yeni bir gelişme değildir. Bu durum partinin kurulduğu 1972 yılından parti liderliğinde değişimin yaşandığı 2011 yılına dek Anti-semitik, ırkçı, göç karşıtı, yabancı düşmanı söylemler üzerinden şekillenmiştir. Marine Le Pen'in 2011 yılında Ulusal Cephe'nin liderliğine gelmesiyle birlikte, parti aşırı ve ırkçı söylemlerinden uzaklaştırılarak her ne kadar yeni bir imaja kavuşturulmak istense de göç ve çok kültürlülük karşıtı, yabancı düşmanı görüşlerini sunmaya devam etmektedir. Ulusal Cephe eski dönemde farklı olarak anti-Semitizm yerine İslam karşıtı söylemler inşa etmektedir. Bu şekilde Müslüman göçmenleri bir güvenlik tehdidi olarak hedef göstererek Fransa'daki ve Avrupa'daki İslamofobiyi yaymaktadır. Diğer bir deyişle, Ulusal Cephe yeni dönemde göç karşıtlığını Müslüman göçmenlere ve İslam'a karşı kültürel açıdan ırkçı bir söylemle dile getirmektedir.

Fransa örneğinde göçün güvenikleştirilmesi konusunda belirtilmesi gereken bir diğer husus Ulusal Cephe'nin muhalif bir aşırı sağ parti olması sebebiyle sahip olduğu sınırlı imkânlar ölçüsünde ancak uluslararası göçü güvenikleştirebilmesidir. Bu sonuç, hükümetlerin (iktidardaki partilerin) güvenikleştirme eyleminin gerçekleştirilmesinde hedef kitleleri etkileme ve olağanüstü önlemlerin uygulamaya sokulması hususlarında diğer güvenikleştirici aktörlerden (muhalafet partilerinden) daha avantajlı bir konuma sahip olduğu savını desteklemesi açısından önemlidir.

Fransa'da aşırı sağın temsilcisi olan Marine Le Pen'in göç karşıtı söyleminde öne çıkan hususlar göçmenlerin hem ekonomik sorunlar yarattığı hem de Fransız kimliği ve ulusal güvenliğine yönelik tehditler oluşturduğu yönündedir. Marine Le Pen'in konuşmalarından yapılan analiz sonucunda göç karşıtı söylemlerinde, göçü sınır kontrolü, terörizm ve suçla ilişkilendiren ulusal güvenlik temalarının hâkim olduğu ve söylemlerinin merkezini İslami köktendincilik oluşturduğu görülmektedir. Marine Le Pen, İslam'ı, Fransız ulusal kimliği ile kültürünün düşmanı olarak yansıtmaktadır. Bu çerçevede, kitlesel göçü uluslarının sosyopolitik bütünlüğünü bozan olumsuz bir gelişme olarak tasvir ederek, aynı zamanda durdurulması, kontrol edilmesi, sınır dışı edilmesi gereken bir tehdit olarak inşa etmektedir. Bu inşa sürecinde, Avrupa'daki aşırı sağ partilerin göçmen karşıtı söylemlerinin ortak bir özelliği olan toplumsal güvenlik temasında ulusal kimlik ve kültür referans nesnelere dayanmaktadır. Bu nedenle de göçmenlerin Fransız kültürüne asimilasyonu Ulusal Cephe'nin göç söyleminde çok önemli bir rol oynamaktadır. Ulusal Cephe, Müslümanların, Fransız toplumuna asimile olmadığını, direndiğini ve uluslarının homojenliğine ve ulusal kimliğine tehdit oluşturduğunu iddia etmektedir. Bütün bu çerçevede dahilinde Ulusal Cephe ve lideri Marine Le Pen, Fransız ulusal kimliği ve kültürü üzerine inşa ettiği söylemleriyle kültürlerinin ve kimliklerinin homojenliğinin İslam tehdidinin altında olduğu anlatısını Fransız toplumuna sunarak göçü toplumsal güvenlik temelinde güvenikleştirmektedir.

Sonuç olarak, uluslararası göçün Müslüman kimliği üzerinden güvenikleştirilmesi, göçmenlerin Fransız toplumundan dışlanmalarının ve ötekileştirilmelerinin yolunu açmaktadır. Bu durum ise göçmenlerin entegrasyonlarını daha da zorlaştırmaktadır. Bu sonuç, aynı zamanda göçmenlere karşı şiddet eğilimlerini ve ırkçılık hareketlerini teşvik etmekte, özellikle Avrupa'daki İslam karşıtı saldırıları artırmaktadır. Ulusal Cephe Partisi'nin göçmenlere yönelik sert tutumuna rağmen Fransız toplumu nezdinde azımsanmayacak ölçüde kabul görmesi ve oylarını her geçen gün daha da artırması, aşırı sağın yükselişte olduğu Batı Avrupa ülkelerinde göçün yakın gelecekte de bir güvenlik sorunu olmaya ve güvenikleştirilmeye devam edeceğini göstermektedir. Uluslararası toplumun 21. yüzyılda giderek artan ve çeşitlenen güvenlik sorunları da bu sürece daha da fazla ivme kazandıracak gibi görünmektedir.

Kaynaklar

Açıkmeşe-Akgül, S. (2018), “Güvenlik, Güvenlik Çalışmaları ve Güvenikleştirme”, içinde: E. Balta (ed.), *Küresel Siyasete Giriş: Uluslararası İlişkilerde Kavramlar, Teoriler, Süreçler* (241-253), 3. bs, İstanbul: İletişim Yayınları.

- Agnew, H. & A.S. Chassany (2017), "Le Pen Steps up Anti-immigration Rhetoric Ahead of French Election", *Financial Times*, April 18.
- Akçapar-Köşer, Ş. (2012), "Uluslararası Göç Alanında Güvenlik Algılamaları ve Göçün İnsani Boyutu", içinde: S. Gülfer vd. (ed.), *Küreselleşme Çağında Göç: Kavramlar, Tartışmalar* (539-563), İstanbul: İletişim Yayınları.
- Amerika'nın Sesi (2018), *Fransa'da Ulusal Cephe Ulusal Birlik Oluyor*, <<https://www.amerikaninsesi.com/a/fransada-ulusal-cephe-ulusal-brlk-oluyor/4292877.html>>, 06.04.2021.
- BBC News (2014), *Fransa: Yerel Seçimlerin Mağlubu Sosyalistler*, <https://www.bbc.com/turkce/haberler/2014/03/140330_fransa_yerelsecim>, 18.04.2022.
- BBC News (2016), *Marine Le Pen: Brexit Most Important Event Since the Fall of the Berlin Wall*, <<https://www.youtube.com/watch?v=eUFlv-nSuGM>>, 25.03.2021.
- Bektaş, G. (2019), "Front National and Securitization of Migration in France", *Yüksek Lisans Tezi*, İstanbul: Marmara Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Berning, C.C. (2017), "Alternative für Deutschland (AfD) - Germany's New Radical Right-wing Populist Party", *ifo DICE Report*, 15(4), 16-19.
- Booth, K. (2012), *Dünya Güvenliği Kuramı*, (Çev. Ç. Üngör), İstanbul: Küre Yayınları.
- Buzan, B. & O. Wæver (2003), *Regions and Powers: The Structure of International Security*, New York: Cambridge University Press.
- Buzan, B. et al. (1998), *Security: A New Framework for Analysis*, Boulder: Lynne Rienner Publishers.
- Cable, V. (1995), "What is International Economic Security?", *International Affairs*, 71(2), 305-324.
- Cigainero, J. (2017), "Le Pen'in 'Aykırı' Siyaseti Fransa'da Merkeze Yerleşiyor", *Deutsche Welle*, <<https://www.dw.com/tr/le-penin-aykiri-siyaseti-fransada-merkeze-yerlesiyor/a-38728486>>, 01.04.2021.
- Çiçekçi, C. (2012), *Uluslararası Güvenlik Çalışmaları*, İstanbul: Kriter Yayınları.
- Dearden, L. (2017a), "French Elections: Marine Le Pen Vows to Suspend Immigration to Protect France", *Independent*, <<https://www.independent.co.uk/news/world/europe/french-elections-latest-marine-le-pen-immigration-suspend-protect-france-borders-front-national-fn-a7689326.html>>, 08.04.2021.
- Dearden, L. (2017b), "Marine Le Pen Pledges to Introduce Tax on French Employment Contracts for Foreigners", *Independent*, <<https://www.independent.co.uk/news/world/europe/marine-le-pen-elections-france-president-latest-employment-contract-tax-foreigners-nationalpriority-front-national-a7559121.html>>, 10.04.2021.
- Dimitrov, M. (2019), "Securitizing Migration in the West: On the Ways in Which the Refugee Crisis Has Been Socially Constructed by Europe's Far-Right", *Bachelor Programme Thesis*, Sweden: Malmö University.
- Emmers, R. (2017), "Güvenikleştirme", içinde: A. Collins (ed.), *Çağdaş Güvenlik Çalışmaları* (Çev. N. Uslu) (131-144), İstanbul: Röle Akademik Yayıncılık.
- Eren, S. (2017), "Küreselleşme Tartışmaları Ekseninde AB Şüphesizliği ve Popülizmin Avrupa Bütünleşmesine Etkileri", *İKV Değerlendirme Notu*, İstanbul: İktisadi Kalkınma Vakfı Yayınları.

- Gitmez, A.O. (2020), "Understanding Populist Party Electorate in Europe: A Study of Left-wing Populist and Right-wing Populist Parties After the Crisis", *Master Thesis*, Ankara: The Graduate School of Social Sciences of Middle East Technical University.
- Golder, M. (2016), "Far Right Parties in Europe", *Annual Review of Political Science*, 19, 477-497.
- Gowland, D. et al. (2006), *The European Mosaic*, 3. ed., London: Prentice Hall.
- Grabow, K. & F. Hartleb (2014), *Europe - No, Thanks?: Study on the Rise of Right-Wing and National Populist Parties in Europe*, Brussel: Centre for European Studies.
- Gromes, T. & T. Bonacker (2007), "The Concept of Securitisation as a Tool for Analysing the Role of Human-Rights-Related Civil Society in Ethno-Political Conflicts", *SHUR Working Paper Series*, 05/07, 1-23.
- Guibernau, M. (2010), *Migration and The Rise of The Radical Right*, London: Policy Network, 1-19.
- Gündüz-Yeşilyurt, Z. (2010), "The European Union at 50 - Xenophobia, Islamophobia and the Rise of the Radical Right", *Journal of Muslim Minority Affairs*, 30(1), 35-47.
- Huysmans, J. (2006), *The Politics of Insecurity: Fear, Migration and Asylum in the EU*, London: Routledge.
- Hürriyet (2014), *Fransa'da Müslüman ve Musevileri Kızdıran Açıklama*, <<https://www.hurriyet.com.tr/dunya/fransada-musulman-ve-musevileri-kizdiran-aciklama-26163632>>, 10.04.2021.
- Mandacı, N. & G. Özerim (2013), "Uluslararası Göçlerin Bir Güvenlik Konusuna Dönüşümü: Avrupa'da Radikal Sağ Partiler ve Göçün Güvenikleştirilmesi", *Uluslararası İlişkiler*, 10(39), 105-130.
- Martins, N. (2012), "Anti-immigrant Rhetoric in Western Europe: The Role of Integration Policies in Extreme Right Populism", *Master of Arts Thesis*, USA: University of Central Florida.
- McGregor, M.C. (2018), "The Rise of Populist Rhetoric and the Mainstreaming of a Party? Testing the Rhetorical Shifts Between Front National's Presidents Jean-Marie Le Pen and Marine Le Pen", *Master Thesis*, USA: Utah State University.
- Mesjasz, C. (2008), "Ekonomik Güvenlik", *Uluslararası İlişkiler*, 5(18), 125-150.
- Milli Gazete (2021), *Fransa'da Büyük Endişe! İslam'a Savaş Açan Le Pen Lider Olabilir!*, <<https://www.milligazete.com.tr/haber/6495251/fransada-buyuk-endise-islam-savas-acan-le-pen-lider-olabilir>>, 10.04.2021.
- Ministère de l'Intérieur (2017), *Résultats de l'élection présidentielle 2017*, <[https://mobile.interieur.gouv.fr/Elections/Les-resultats/Presidentielles/elecresult__presidentielle-2017/\(path\)/presidentielle-2017/FE.html](https://mobile.interieur.gouv.fr/Elections/Les-resultats/Presidentielles/elecresult__presidentielle-2017/(path)/presidentielle-2017/FE.html)>, 05.04.2021.
- Mondon, A. (2014), "The Front National in the Twenty-First Century: From Pariah to Republican Democratic Contender?", *Modern & Contemporary France*, 22(3), 301-320.
- Munteanu, C. & R. Tamošiūnienė (2015), "Modern Approaches in Quantifying Economic Security: Case Study of Estonia, Latvia, Lithuania and Republic of Moldova", *Journal of Security and Sustainability Issues*, 4(4), 596-610.
- Mudde, C. (2002), *The Ideology of the Extreme Right*, Manchester: Manchester University Press.
- OxfordUnion (2015), *Marine Le Pen - Full Address and Q&A (English Subtitles)*, <<https://www.youtube.com/watch?v=XVvTcGcPLW8>>, 15.03.2021.

- Özcan, Y. (2021), "France: Islamophobic Attacks up Sharply Last Year", *Anadolu Agency*, <<https://www.aa.com.tr/en/europe/france-islamophobic-attacks-up-sharply-last-year/2126901>>, 06.04.2021.
- Özcan, Y. (2018), "Fransa'da Aşırı Sağcılardan Okullarda Domuz Eti Dayatması", *Anadolu Ajansı*, <<https://www.aa.com.tr/tr/dunya/-fransada-asiri-sagcılardan-okullarda-domuz-eti-dayatmasi/1033233>>, 01.04.2021.
- Rumelili, B. & S. Karadağ (2017), "Göç ve Güvenlik: Eleştirel Yaklaşımlar", *Toplum ve Bilim*, 140, 69-92.
- Russia Today (2011), *Marine Le Pen Interview on Russia Today*, <<https://www.youtube.com/watch?v=FYSrAyfE5co>>, 15.04.2021.
- Smith, M.E. (2010), *International Security: Politics, Policy, Prospects*, New York: Palgrave Macmillan.
- Sputnik Türkiye (2018), *Le Pen'den Yeni İsim Önerisi: Ulusal Cephe Yerine Ulusal Toplanma*, <<https://tr.sputniknews.com/20180312/le-pen-den-yeni-isim-onerisi-ulusal-cephe-yerine-ulusal-toplanma-1032598320.html>>, 05.04.2021.
- Sumption, M. & W. Somerville (2009), *Immigration and the Labour Market: Theory, Evidence and Policy*, Migration Policy Institute.
- Sweet, E. (2017), "The Securitization of Migration in France: From a Threat to Culture to a Source of Terrorism", *Research Papers*, Canada: University Ottawa Public and International Affairs, 1-76.
- Swyngedouw, M. & G. Ivaldi (2001), "The Extreme Right Utopia in Belgium and France: The Ideology of the Flemish Vlaams Blok and the French Front National", *West European Politics*, 24(3), 1-22.
- Tallmeister, J. (2013), "Is Immigration a Threat to Security?", *E-International Relations*, 1-8.
- Taş, M. (1999), *Avrupa'da Irkçılık, Göçmenler ve Aşırı Sağ Partiler*, Ankara: İmge Kitabevi.
- Tekin-Oğuzlar, Y. (2019), "Avrupa Birliğinin Göç Politikasının Aşırı Sağ Unsurlara Etkileri", içinde: M. Yiğitoğlu & E. Kapağan (ed.), *II. İnsan ve Toplum Bilimleri Araştırmaları Kongresi Bildiri Kitabı (1252-1271)*, İstanbul: Kitâbi Yayınları.
- Turgutluoğlu, K. (2017), "Güvenlik Perspektifinden Ekonomiye Bakış: Ekonomik Güvenliğin Ulus Devlete Etkilerinin Analizi", *Uludağ Journal of Economy and Society*, 36(1), 111-156.
- Uzun, Ş. (2021), "Avrupa'da Aşırı Sağ Partiler Çerçevesinde Uluslararası Göçün Güvenlikleştirilmesi: Fransa ve Macaristan Örnekleri", *Yüksek Lisans Tezi*, Trabzon: Karadeniz Teknik Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü.
- Vardar, D. (2004), *Aşırı Sağdan "Popülist Radikal Sağ"a: Fransa Örneği*, İstanbul: Bağlam Yayıncılık.
- Wæver, O. (1995), "Securitization and Desecuritization", içinde: R.D. Lipschutz (ed.) *On Security* (46-86), New York: Columbia University Press.
- Wæver, O. (2008), "Toplumsal Güvenliğin Değişen Gündemi", *Uluslararası İlişkiler*, 5(18), 151-178.
- Weiner, M. (1992-1993), "Security, Stability, and International Migration", *International Security*, 17(3), 91-126.
- Zaslave, A. (2004), "Closing the Door? The Ideology and Impact of Radical Right Populism on Immigration Policy in Austria and Italy", *Journal of Political Ideologies*, 9(1), 99-118.